Barbra Ring

Peik

bokselskap.no
Oslo 2026

bokselskap.no, Oslo 2026
Barbra Ring: *Peik*
Teksten i bokselskap.no følger 2. opplag, 1909 (Kristiania/Aschehoug).
Digitaliseringen er basert på fil mottatt fra Nasjonalbiblioteket (nb.no).
ISBN: 978-82-8319-906-2 (bokselskap.no),
978-82-8319-907-9 (epub), 978-82-8319-908-6 (mobi)
Filen er lastet ned fra e-bokportalen Bokselskap. Lesetekst og flere nedlastningsmuligheter m.m. er gratis tilgjengelig på bokselskap.no

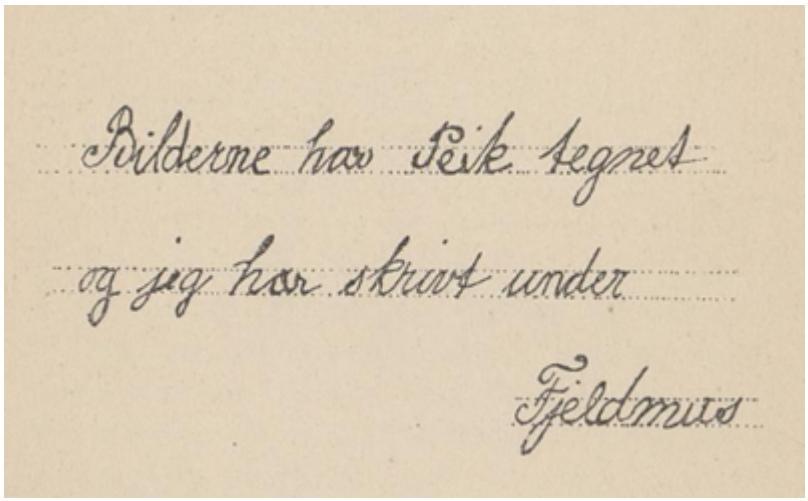

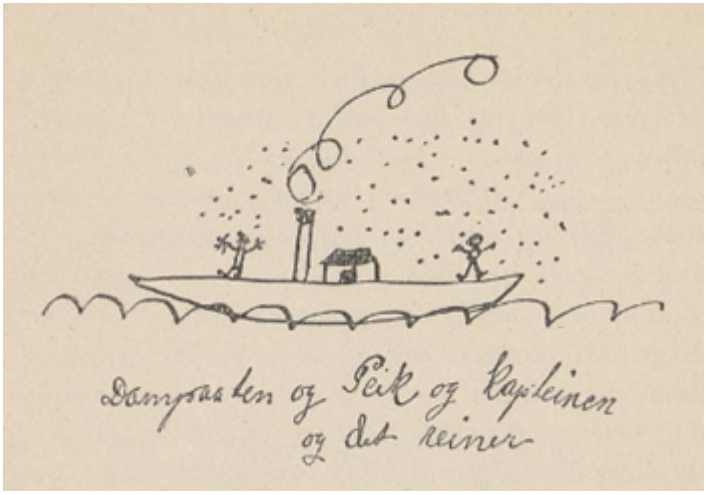

Han stod paa knæ paa den vaate spilebænken, agterst paa dækket, og stirret ut i mørket efter de sparsomme lys iland paa begge sider av skibet. Han lekte at han var den stumme faren til Per Fisker – for han hadde ingen at snakke med.

Den gule sydvesten, som altid hadde været for stor, hadde brettet sig op i nakken og samlet en hel dam. Og fra merkelapperne, som Gamle-Maren hadde sydd paa oljekappen – én foran og én bak for sikkerhets skyld – silret «Pavvel benedik heneman, Adres profsor heneman, krestjanja» ned i smaa fiolette bækker.

Det silregnet.

Det hadde regnet hele tiden siden han kom ombord igaaraftes. Hele natten og hele dagen, [4] men det hadde ikke gjort saameget saalænge det var lyst og den snilde damen med kakeboksen var der – hun som hadde læst i avisen om at pappa var

druknet, og været saa snild mot Peik. Ja, for han het bare Peik bestandig – aldrig Pavel Benedikt.

Det var Peiks bedste og eneste ven, vognmand Ondursen i byen, som hadde sat paa ham det navnet – for baade Pavel og Benedikt var saa konstige, sa vognmand Ondursen, og jussom saa vrine. Og nu kaldte alle ham Peik. Pappa ogsaa. Skjønt pappa kaldte ham næsten aldrig nogen ting. For enten var pappa ute og reiste til de syke, eller saa var de syke i kontoret hos pappa.

Peik maatte næsten altid spise bare sammen med Gamle-Maren. Og da spiste de ved kjøkkenbænken.

Derfor gjorde det ingen større forskjel for Peik da pappa ikke kom hjem mere. Gamle-Maren hadde graatt, og Peik hadde graatt med, da de hadde faat vite at baaten som fyrvogter Hansens gut hadde hentet pappa med, i den stygge stormen var kommet drivende med kjølen i veiret.

Og hverken pappa eller gutten til fyrvogteren var kommet iland igjen.

Men det vilde ha været meget værre for [5] Peik, om vognmand Ondursen var blit borte. Næsten hver eftermiddag kom Blakka og kurvtrillen med de røde plysjes puterne durende forbi med vognmand Ondursen paa bukken og de faa passagerer som skulde til Osen opi. Og altid stod en liten hvitlugget, blaaøiet gut færdig ved doktorgrinden – med den ene haand begravet i lommen paa sin hjemmesydde, sidrumpete bukse, mens han strakte den anden op mot Ondursen. Og altid stanset Blakka av sig selv, og vognmand Ondursens lange arm kom ned og hentet Peik op paa bukken. Saa duret de videre – og Peik blev sat av ved grinden paa hjemveien.

Vognmand Ondursen sat sammenkrøpet, kort foran og lang bak, som han var blit av idelig at hænge over den underste stalddøren, [6] hvor han tok sin morgen-, middag- og aftensrøk mens han «opsalverte byens trifsel». Ondursen sat og kjørte med de lange armene ret ut og tæt sammen. De krokete tommelfingrene pekte bakut, akkurat som Blakkas ører. Peik sat altid og saa paa de tommelfingrene. Han fik sommetider lov til at holde tømmerne, naar de kjørte tilbake igjen, og da anstrengte han sig av al magt for at tøie sine tommelfingrer saa langt bakover han bare kunde.

Men de var saa rent for korte – de syntes næsten ikke engang.

Det var Ondursen Peik betrodde alle sine spekulationer og sine smaa sorger og glæder. Og Ondursen stod aldrig fast for svar og forklaringer. Naar pappa derfor en sjelden gang hadde tid til at beskjæftige sig med Peik, forundredes han svare over Peiks mangehaande viden og hans høist merkværdige opfatning av tingene – for pappa tænkte jo ikke paa at det var selveste vognmand Ondursens funderinger og formeninger om hester og folk og byens stel og tilværelsen i det hele tat han fik.

For Peik var Ondursen med det sammentrykte, ubarberte ansigt og de store utstaaende ører indbegrepet av al kundskap og lærdom i verden.

[7] Men dagen efter at Gamle-Maren og Peik hadde faat vite at pappa ikke kom igjen mere, kom Ondursen og Blakka durende uten passagerer tidlig om formiddagen.

Ondursen bandt Blakka ved verandaen og steg høitidelig med hatten og svepen i haand og renvasket hvit støvfrak ind til Gamle-Maren.

Saavidt Ondursen visste, hadde doktoren ingen slegt av nogen slags. Ialfald hadde aldrig Ondursen skysset nogen som var skyld til doktoren. Og hadde'n slik slegt at døm hadde kjørt med den skærve-vognmand Krestensen i Bakgata, saa var ikke den slegta værd at ænse engang.

Og saa anholdt Ondursen paa egne og Tabittas vegne om at faa han Peik i barns sted, for han gjorde jussom saa mye ta'n Peik. Og det gjorde Tabitta med, skjønt jo hu kjendt'n mindre. Og det kunde være snodig aa ha baan i huset au.

Gamle-Maren var rent opraadd. Hun hadde bestemt sig til at reise og snakke med presten baade om han Peik og huset. Ikke turde Maren gi bort gutten paa egen haand, nei.

Men Peiks lille graaladne haand tok trofast tak om Ondursens lange tommelfinger – og slap den ikke før han sat vel og sikkert paa bukken med søndagsklærne i en pakke bak sig [8] og løfte om at faa være et par dage ialfald – til Maren hadde faat greie paa hvad som skulde gjøres. Og saa levde Peik de tre gladeste og indholdsrikeste dage i hele sit liv.

Om eftermiddagen travet de utover til Osen, og paa hjemveien kom Gamle-Maren ut paa veien og snakket.

Men bare Peik saa Gamle-Marens brune kjole langt borte, tok han et hemmelig, men fast tak i snippen til Ondursens støvfrak.

For hos Ondursen var paradis.

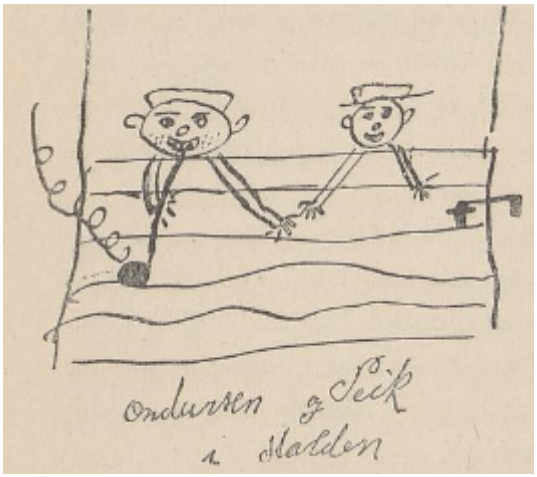

Peik fik en skammel at staa paa, saa han ogsaa kunde række op og lægge armene paa stalddøren. Vel hadde han ingen pipe – men naar Ondursen spyttet, spyttet Peik med. I samme retning, og saa langt som mulig.

Næsten altid var der folk utenfor stalddøren som snakket om «hændelsen». Og Ondursen la ut.

Først skjønte ikke Peik hvad det var, men [9] han lærte snart at «hændelsen», det var pappa og gutten til fyrvogter Hansen. Der var mange folk som kom, og de snakket alvorlig til Peik, og sa at han var vel gruelig bedrøvet.

Da saa to straalende blaa øine uforstaaende op paa Ondursen. Peik syntes han aldrig i sit liv hadde hat det saa deilig.

Om natten laa han paa sofaen i stuen med det fine rutete silkelappeteppet til Tabitta over sig – det teppet som det var saa morsomt at ligge og se paa om morgenen, for der var alleslags farver. Naar han trak knærne helt op, kunde han se frygtelig meget av det.

Og i vinduerne stod mange blomster i forfærdelig fine potter – for de vinduerne var ut til torvet. I kammerset stod blomsterne i fiskebollebokser.

Efterat Peik hadde fortalt Tabitta at rødgrøt var den bedste mat i verden, fik han rødgrøt til morgen, middag og aften.

Han var forresten ikke længer saa sikker paa at rødgrøt var den bedste maten.

Ondursen var heller ikke saa glad i rødgrøt. Han likte bedre sild og poteter. Hvergang de hadde spist, slog Ondursen hænderne sammen, og sa at nu var han mæt og godt mæt. Og Tabitta laget nok spisendes mat hun, men du sparer paa saltet, Tabitta, du sparer [10] paa saltet, det har jeg altid sagt – og saa gik Ondursen og Peik ut og fordøiet over stalddøren, mens Tabitta vasket op.

Men da Peik hadde været hos Ondursen i to dage, kom der tidlig om morgenen kjørende en gammel, tynd mand som hadde en liten sort, rund lue paa sig under hatten. Ondursen sa det var presten.

Han viste frem et brev han hadde faat fra sin ungdomsven, professor Hennemann i Kristiania.

Og i det brevet stod der at professoren var en fætter av Peiks bedstefar, og at nu var Peik den som skulde fortsætte slegten. Ja, der stod ikke Peik forresten, – Pavel Benedikt stod der. Og da gutten vistnok ingen nærmere slegt hadde – undtagen morens familie i Tyskland – saa vilde professoren ta unge Pavel Benedikt til sig og sørge for hans utdannelse. Han haabet det var en rolig og velopdragen gut som ikke vilde gripe forstyrrende ind i hans tilværelse.

Professoren ønsket at gutten skulde sendes samme aften med postbaaten – han var naturligvis stor nok til at reise alene – og han skulde bli møtt av professoren.

Peik stod og hørte opmerksomt efter. Han forstod ingenting uten det at han skulde reise [11] med den store postbaaten som laa og ulte ute paa fjorden om kvelden. Og Ondursen skulde ikke være med. Presten læste brevet én gang til.

Peiks store øine blev endnu større. De blev til to bredfulde sjøer. Og saa slog Peik begge armene om Ondursens ene blaa- og hvitstripete bukseben, og boret hodet ind mot det tykke messingkjede som sat tversover der hvor Ondursens mave skulde ha sittet.

Tabitta snufset.

Men Ondursen strøk med sine knudrete fingrer gjennem Peiks lyse lugg og gjorde sig tryg og mægtig, og sa at neiom han utleverte gutten til fremmede, selvom det var en profsor. Her trivdes gutten, og her skulde gutten bli.

Men presten snakket længe om pligt mot slegten og Peiks fremtid. Og enden blev at Ondursen gik og spændte for – for at kjøre ut til Gamle-Maren og hente Peiks tøi.

Skulde gutten med livs vold og magt sendes, skulde han, Ondursen, besørge det og ingen anden.

Presten tok Peik mellem sine knær, og snakket om at han maatte være taknemlig mot professoren, og om at han skulde fortsætte slegten, og at Gud nok vilde være med ham og passe ham.

[12] «Jamen Gud skal passe saa mange, han,» sa Peik forknyt, «kan ikke heller Ondursen?»

Men nei. Peik kunde være sikker paa at Gud nu vilde være hans far, sa presten. Bedre følge kunde han ikke faa.

Men Peik saa tvilende ut. Han vilde føle sig langt tryggere med Ondursen end med Gud – paa den store postbaaten.

Men avsted kjørte Ondursen. Og tilbake kom han med pappas kuffert fuld av Peiks leker og klær. Og opi trillen sat Gamle-Maren med det fine sorte silketørklæ sit paa hodet og Vesleblakka i fanget.

Vesleblakka var av træ – og hadde oprindelig ikke hat megen likhet med en hest. Men efterat Gamle-Maren hadde sydd sæletøi av sort voksduk – et sæletøi som Ondursen rystet paa hodet av og idelig forbedret – og efterat hun hadde faat Ondursens gamle barberkost til hale, var der ingen som kunde tvile paa at hun var den hun var.

I Peiks øine var Vesleblakka det deiligste i verden, næst Ondursen og den rigtige Blakka.

Tabitta og Gamle-Maren gik og sukket hele dagen og strævet med at sy merkelapper baade paa oljekappen og pjekkerten.

Men Peik hang for sidste gang over stalddøren ved Ondursens side.

[13] Folk som hadde set presteskyssen, kom og spurte hvad det skulde betyde. Ondursen forklarte om profsorn som var skyld til doktoren. Og Peik sukket og svarte:

«Jeg skal reise. Jeg skal til profsorn og fortsætte slegten.»

Ondursen utstyrte Peik med gode raad og leveregler om hvordan han skulde opføre sig. Han var litt i tvil om enten Peik skulde sige du eller De til professoren. Vel var det skyld, men det var naa langt ute da. Og en profsor var naa svare til kar – Ondursen anslog ham saan midt mellem amtmanden og borgermesteren.

«Ja, det med titlaturen faar du greie sjæl,» sa Ondursen, «det kommer saa mye an paa aassen han bær sig – og saalessen.»

Peik stirret anstrengt paa Ondursen for at huske alle hans visdomsord. Det var ganske forfærdelig hvor Ondursen visste meget.

«Du maa spise pent med kniven. Ikke bruke finga,» sa Ondursen, «Ikke snyte dig i finga heller – uten det er beintfram *nøv*endig – naar du per eksempel er ute og kjører og ikke har lømmetørklæ.»

Det sidste var Peik sikker paa han skulde huske, for han hadde prøvd at pudse næsen slik som Ondursen – uten lommetørklæ – [14] men det var saa altfor vanskelig. Han maatte ganske opgi det.

«Forresten faar du gjøre aa si som du ser hannem gjør,» var Ondursens altomfattende raad tilslut.

«Ja, hvis han ikke gjør noget svært vanskelig,» lovte Peik oprigtig.

Tabittas og Gamle-Marens avskedstaarer dryppet ned i Peiks hode. De to fulgte til bryggen, men Ondursen reiste med ombord.

Peik holdt Ondursen fast i haanden mens den tunge, fuldlastede ekspeditionsbaaten rodde utover til skibet. I sit gule oljehyre saa han ut bare som et litet sneglehus, der han sat sammenkrøpet i regnet med Vesleblakka i armen. Av

og til nikket han alvorlig ind mot land, hvor to viftende lommetørklær viste hvor Tabitta og Gamle-Maren stod.

Ombord trak Ondursen straks Peik bort til styrmanden, og fortalte saa meget av hans historie som der blev tid til før baaten igjen la fra.

Peik bukket saa pent han kunde. Og styrmanden lovte at ta sig av ham.

«Naa faar du være kjæk kar da, Peikefar,» sa Ondursen – han maatte selv stryke frakkeærmet over øinene.

Og saa var han borte.

[15] Peik stod og saa hvordan baaten langsomt gled fra, mens Ondursens lange arm svinget og viftet. Skibet begyndte at gaa – pludselig var baaten og Ondursen langt, langt borte.

Og Peik var ganske alene paa den store, farlige postbaaten.

Den lille gule person med de underlige merkelapper blev straks tiltalt og utspurt av alle ombord. Og da de fandt ut hvem han var, vilde de allesammen være snilde mot ham. En dame tilbød at ta ham ind i sin lugar.

Peik blev bragt tidlig tilro – og sov til langt paa dag.

Da han vaaknet, dunket det og suste det og knirket det rundt omkring ham. Og han laa snart paa den ene siden og snart paa den andre, ganske uten at han selv snudde sig. Og taket og væggene gik baade hit og dit.

Peik reiste sig op i forfærdelse. Han husket slet ikke hvor han var.

«Gamle-Maren! Ondursen? Huset velter!» brølte han.

Men det var nok nogen anden som veltet. For i det samme tok Peik en overhaling, tumlet ut og pladask ned i damens aapne haandkuffert.

Damen, som laa urørlig for ikke at bli [16] sjøsyk, vendte hodet ut av køien – og der – i hendes kuffert stod Peik paa hodet med sit lille skjorteflak og bare klare halen iveiret mens han halvkvalt ropte:

«Hjælp! Brand!»

Det farligste Peik hadde oplevd, var nemlig at Per Fiskers hus brændte. Da hadde alle ropt slik. Og dette var ogsaa forfærdelig farlig.

Ved ropet brand kom en herre ind i kahytten. Damen prøvde at forklare og pekte paa Peik i kufferten – og herren hjalp ham op, og skjendte fordi han hadde ropt brand:

«Det kunde jo bli panik ombord, gut,» sa han.

«Hvad er panik?» spurte Peik.

«Det er at folk blir rædde,» sa herren.

«Jamen jeg *var* ræd. Jeg er ræd endda,» forklarte Peik.

Saa kom piken ind og klædte ham. Han fik sit oljehyre paa og blev sendt op paa dækket.

Han vandret rundt, for nu var der ikke sjøgang mere. Han var i røkesalongen og damesalongen, forut hos matroserne og i selveste kapteinens kahyt. Han blev proppet med godter. Han hadde det udmerket.

Og dagen gik fort.

[17] Men nu var det blit aften og mørkt. Og allesammen hadde faat det saa travelt. De greiet med tøiet sit. Og matroserne sprang og slæpte paa tauger og kjettinger:

Alle hadde glemt Peik.

Liten og vaat og frossen stod han paa knæ paa bænken i mørket og strakte hals – for langt forut dukket der op saa mange lys. Ganske tæt med lys, som kom nærmere og nærmere – blev større og større.

Saa begyndte skibet at gaa langsomt – det dunket mot en lang brygge av sten.

Og laa ganske stille.

Menneskene begyndte at gaa iland, men Peik stod ganske alene og holdt sig fast. Han turde slet ikke røre sig. Han var saa livende ræd.

En av matroserne kom agterover sammen med en liten tyk mand med flagrende hvitt haar og briller.

Peik skjønte straks det var professoren. Han klatret ned og stod færdig til buk.

«Goddag og velkommen, Pavel Benedikt. Saa du er *saa* ung, min ven,» sa en venlig stemme.

«Ja. Jeg er noksaa ung,» sa Peik undskyldende – og saa trohjertig op i det runde røde ansigt.

[18] Professorens smaa blaa øine lo bak brillerne, og Peik følte sig med ett ganske tryg – om ikke som hos Ondursen, saa ialfald som hos Gamle-Maren. Han puttet sin lille kolde haand ind i professorens vaate hanske.

Ondursens leveregler randt ham i hu.

«Skal jeg sige du eller De til dig?» spurte Peik, da de gik bortover mot landgangen.

«Se se,» smaalo professoren, «saa du er alt bevandret i formerne, unge mand. Jeg indrømmer, at vort korte bekjendtskap berettiger dig til tvil, det gjør jeg. Men siden vi nu skal leve ved hinandens side, forhaabentlig i mange aar, saa foreslaar jeg at vi er dus. Er du ikke av samme mening?»

«Jo,» svarte Peik alvorlig.

En vognmand ventet paa dem. Kufferten kom op paa bukken, og professoren steg ind.

Peik strakte sin arm op mot vognmanden og ventet at bli halet op til ham.

«Nei nei. Du faar komme til mig», sa professoren.

Og Peik krøp lydig ind under kaleschen – det var jo likevel ikke Ondursen og Blakka.

Professoren trak plædet godt op om Peik.

«Men hvad er det for en kost du stikker mig i næsen?» spurte han.

«Det er ingen kost. Det er en hale,» [19] rettet Peik – og trak Vesleblakka frem til beundring.

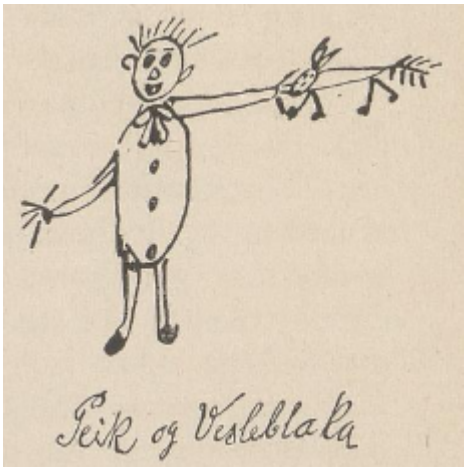

Lunt og godt sat baade hun og Peik i professorens arm, mens vognen rumlet avsted. Professoren spurte, og Peik svarte – men snart kom der ingen svar mere.

Peik sov sødelig.

Han visste ingenting, før professoren satte ham ned i en stor lys stue, hvor bordet stod dækket, og hvor en som var næsten maken til Gamle-Maren, med hvitt forklæ og graat haar, begyndte at ta av ham tøiet.

«Ja nu, Blom, faar De ta Dem av Pavel Benedikt og være mor for ham,» sa professoren.

«Jeg bruker ikke at ha nogen mor. Men du kan være Gamle-Maren,» sa Peik. «Jeg er sulten. Skal jeg spise hos dig i kjøkkenet?»

«Nei, Gud signe barnet. Visst skal han ikke nei. Han skal spise med professoren han, forstaas,» sa Blom. Og saa satte hun ham i en skindstol, hvor der var makelig plads til to Peiker ved siden av hverandre, og skjøv ham [20] bort til bordet, hvor professoren alt hadde sat sig.

«Vet du saa, hvad jeg heter, unge ven?» spurte professoren.

Peik tok melkeglasset fra munden.

«Profsorn,» sa han – og drak videre.

«Profsorn du! Jaja. Det var nu ikke saa dumt av dig, min ven,» smilte professoren og rettet paa brillerne. «Ellers heter nu jeg ogsaa Pavel Benedikt Hennemann, akkurat som du.»

«Det var konstig,» sa Peik. «Men det gjør ingenting, for jeg heter mest Peik. Men kanske du heter Peik ogsaa?»

Nei, det gjorde professoren ikke.

«Du faar kalde mig onkel Pavel,» sa han, «skjønt du bare er min fillenevø.»

«Jeg er ikke fille,» sa Peik fornærmet.

«Naa naa. Godt ord igjen. Det er ingen fornærmelse, unge mand. Men nu faar du fortælle mig litt, mens vi spiser.»

«Gamle-Maren sa det var ikke pent aa spørre om alting naar vi spiste,» sa Peik.

Professoren rynket panden. Var gutten næsvis? Men saa gik det op for ham at Gamle-Maren vistnok kunde ha hat gode grunde for at ha git den leveregel. Ja, efter at ha stiftet nærmere bekjendtskap med Peik, gik professoren helt over til Gamle-Marens opfatning.

[21] Men da Peik hadde tænkt litt paa hvad onkel Pavel hadde sagt, fandt han ut at her var det altsaa ikke galt at spørre – det var tvertom netop ganske rigtig.

«Vil du jeg skal fortælle dig om 'hændelsen'?» spurte han – han satte det tomme glas fra sig og stønnet av mæthet.

«Hvilken hændelse?»

«Hændelsen vel. Om pappa og gutten til fyrvogter Hansen?» sa Peik stolt. Han var gruelig kry over at han hadde husket det rigtige ordet.

«Kalder du din fars sørgelige endeligt for 'hændelsen', barn?» sa onkel Pavel morsk. Han var streng bak brillerne.

«Det heter *en*deligt ogsaa. Det sa presten,» erklærte Peik. «Men alle de andre sa hændelsen. Ondursen sa bestandig hændelsen. Og Ondursen vet alting.»

Peiks blaa øine straalte sandfærdig op mot onkel Pavel.

«Hvem er saa Ondursen?» spurte onkel Pavel nysgjerrig.

Peik stirret vantro paa ham.

«Kjender du ikke Ondursen? Ondursen eier jo Blakka og skysser til Osen om eftermiddagen. Ondursen vet alting. Og jeg hadde Tabittas fineste sengeteppe. Og

Ondursen og jeg er vore bedste venner.»

[22] «Saa? Han later til at være vognmand, din ven Ondursen?» Det var det eneste professoren fik ut av Peiks meddelelser.

«Han er Ondursen vel. Jeg bodde hos Ondursen efter hændelsen. Og jeg kan spytte næsten like langt. Kan *du* spytte saa langt?»

Professoren lo: «Humhum, humhum. Saa langt som din store berømmelige Ondursen? Nei – det være langt fra mig at ville hoffærde mig og konkurrere med Ondursen i saa maate, unge hr. Pavel.»

Pavel stirret anstrengt paa onkel Pavel. Han snakket saa vanskelig, onkel Pavel. Peik forstod næsten alting, naar Ondursen snakket. Men onkel Pavel sa saa mange rare ord.

«Nu faar du sige tak for maten til Blom, og se at komme tilro. Det er høgstnattes for en herre av din størrelse,» sa onkel Pavel.

«Tak for mat. Naa er jeg mæt – og godt mæt,» sa Peik.

«Det var da bra det,» smilte Blom. «Smakte maten ham da?»

«Ja,» sa Peik – men saa kom han i tanker om noget og føiet til: «men du sparer paa saltet – det har jeg altid sagt.»

Blom slog hænderne sammen.

«Nei, maken til snodig unge! Er det smørret han mener – for andet end mysostmat [23] har han da ikke spist, det jeg har set,» sa hun.

«Jeg vet ikke jeg,» svarte Peik med ærlige øine.

«Hvorfor siger han saa, at jeg ikke salter maten?» spurte Blom – næsten litt støtt.

«Ondursen sa saan,» sa Peik.

«Humhum, humhum,» lød det inde fra kontoret. Professoren kom i døren og forklarte Blom at de vistnok vilde komme til at finde den sterkt beundrede Ondursen paa bunden av en hel del av Peiks meninger og uttalelser.

Peik skulde ligge inde hos onkel Pavel.

«Forsøksvis,» sa denne. «Vi faar se om du kan opføre dig tilfredsstillende og ikke forstyrre mig. Ellers skal du ind til Blom.»

Og saa satte onkel Pavel sig ved sit store grønne bord. Peik kom bort og bukket, og onkel sa:

«Godnat, lille Pavel Benedikt. Sov godt. Jeg haaber du vil trives i mit selskap.»

Og Peik bukket igjen og sa: [24] «I like maate.»

Og saa drog Blom av med ham.

En stund efter løftet professoren forskrækket hodet. En høi, klar barnestemme skrek, saa det hørtes tydelig gjennem den lukkede dør:

«Kjære Gud bevare pappa og Ondursen og Blakka og mig og alle mensker og Gamle-Maren. Godnat, Gud.»

Professoren smilte, rystet paa hodet – og gav sig til at læse igjen.

Blom kom i døren.

«Han spør om ikke professoren skal lægge sig. Det var kanske bedst om professoren gik ind og sa godnat. En liten gudsengel er det – men dette kommer nok professoren til at angre paa mangen god gang. Hørte professoren aftenbønnen hans? – Jo, her skal bli ro i huset for professoren herefterdags.»

Onkel Pavel reiste sig, rettet paa brillerne, la hænderne paa ryggen, som onkel Pavel altid gjorde naar han ikke hadde noget specielt at bruke dem til – og gik ind i soveværelset.

«Naa, unge ven – du ønsker at sige godnat til mig? Ja, sov nu godt. Det er ret at du ber aftenbøn, men du behøver ikke at sige den fuldt saa høit.»

[25] Peik løftet et rosenrødt sæpeskuret ansigt fra puten. Den hvite luggen var ogsaa vasket og strittet tilveirs som piggene paa et pindsvin – for renslighet var Bloms specialitet, – «men professoren han trivs like godt, enten han bor i et grisehus eller i en ordentlig bolig – han ser ingen forskjel, han» – var Bloms stadige hjertesuk.

Peiks øine saa tillidsfuldt op paa onkel Pavel. De var saa blaa og saa blanke, at de ogsaa saa nyvasket ut.

«Jo, jeg maa,» sa Peik. «For Blom sa at i alle husene her lægger smaa, snilde gutter sig og ber aftenbøn om aftenen. Og naar det er saa mange paa et sted, saa maa jeg jo rope, skjønner du, forat Gud skal høre min. Og aaffer heter Blom Blom og ikke Maren heller Tabitta heller saan?»

«Godnat – nu maa du skynde dig at sove,» sa onkel Pavel. Og Peik snudde sin lille flate næse mot væggen.

Et øieblik efter var den fremme igjen.

«Ondursen har to klokker han. En i hver lomme.»

Men saa kom Ole Lukøie for alvor.

Onkel Pavel blev gaaende op og ned i kontoret.

Onkel Pavel gik altid akkurat den samme veien, – snudde ved den sidste ruten i gulvteppet, [26] saa der var slitt en smal, graaagtig vei efter ham.

Ret som det var stanset han, smilte, rystet paa hodet – og fortsatte at gaa.

«Slaakker professoren selv?» Blom stak hodet ind av døren.

«Javel, Blom, jeg slukker. Gaa De bare tilro. Men Blom – hvis vi bare ikke har tat os vand over hodet. Jeg er jo saa litet vant til barn – og denne er vist omtrent vild. Vi maa ikke skræmme ham, Blom – jeg vil se at finde nogen passende og lærerike

bøker til ham. Det er en stilfærdig – og jeg formoder pædagogisk rigtig – beskjæftigelse. Godnat, Blom.»

«Lærerike bøker! Du slette tid!» sa Blom til sig selv – hun sat paa sin sengekant og flettet den tynde graa musehaleflette som var hendes eneste hodepryd om natten – om dagen hadde Blom en stor, flat kjæmpekjøtkake paa hodet – «tru aa gammel professoren mener ungen er?»

*

Peik vaaknet om morgenen ganske fortumlet. De sidste morgener var han jo altid vaaknet paa nye steder. Han reiste sig overende i sengen og saa sig om. Han blev sittende og glo med store øine og aapen mund.

Borte ved vinduet, foran speilet stod onkel [27] Pavels ryg, med opbrettede skjorteærmer og buksesælerne hængende nedover de sprikende ben. Det var ikke noget rart at han stod slik. For slik stod pappa ogsaa om morgenen naar han vasket sig. Men det merkelige var at onkel Pavel hadde en malerkost og smurte hvit maling i ansigtet sit. Og saa la han kosten bort og tok en kniv – og vilde til at skjære sig selv i ansigtet.

Peik blev saa ræd, at han smat under teppet. Men om en stund maatte han se op likevel. Og da stod onkel Pavel og holdt sig paa haken med den ene haanden, og med den anden tok han kniven op til halsen sin.

Peik skrek i:

«Er du gærn, onkel Pavel. Du kan skjære dig,» ropte han.

Onkel Pavel snudde sig braat.

«Ja, det var saavist ikke din skyld, at jeg *ikke* gjorde det,» sa han strengt. «Har du forresten sovet godt?» tilføiet han mildere – og saa snudde han sig og skar sig paa halsen likevel. Men da han tok kniven bort, saa blødde han ikke det grand – han bare tørket hvit maling av kniven.

«Blør du ikke, naar du skjærer dig, du?» spurte Peik i stor forundring og misundelse. «Det gjør *jeg*.»

[28] «Men kjære barn, har du aldrig set nogen barbere sig? Tok ikke din pappa skjegget bort med en kniv?» spurte onkel Pavel.

«Nei. Pappas skjeg var ikke til at ta av. Det sat paa bestandig – baade om dagen og om natten,» berettet Peik. «Men du har jo ingen skjeg. Blom har ingen skjeg heller. Gamle-Maren hadde. Bittelitet. Her.»

Og Peik pekte paa begge sider av sin lille røde overlæbe.

«Men den berømmelige helt Ondursen? Hadde han ogsaa skjeg, som skulde sitte paa?» lo onkel Pavel.

Peik tænkte efter.

«Sommetider,» svarte han.

«Sommetider du! Meget bekvemt. Og meget praktisk av hr. Ondursen. Jeg tror, jeg ogsaa vil ha skjeg – sommetider. Det vilde spare mig megen uleilighet. Men nu, unge mand, faar du staa op. Jeg gaar ind til mine aviser og venter paa dig med frokosten, siden det er søndag og første dag du er her. Senere indretter vi vort liv uavhængig av hinanden – enig?»

«Jo,» sa Peik – han hadde ikke anelse om hvad det var at «indrette sit liv».

«Vi kan senere drøfte din skolegang og hvad du ellers skal ta dig til om dagen,» sa professoren endvidere.

[29] «Jeg pleier mest aa leke og kjøre med Ondursen,» fortalte Peik. «Aassaa spise. Aassaa hjælpe Gamle-Maren aa tørke skeer naar henner vasker op.»

Onkel Pavel gik ind, og Blom kom og hjalp Peik med det vanskeligste – at knytte slipset under kraven paa sweateren – og at vaske ørene. Det hjalp ikke at Peik protesterte – «at han hadde gjort det igaaraftes».

«Aanei, han heter vel ikke Pavel Benedikt Hennemann for ingenting,» sa Blom strengt. «Men det skal *jeg* plukke ut av ham – det lover jeg.»

Og Peik fik føle at Blom pleide at holde sine løfter.

«Synes du det er morsomt aa vaske gutter i ørene?» spurte han spakfærdig, da Blom slap ham, og hans ører blomstret som to tulipaner.

Endelig slap han løs og ind til onkel Pavel.

De satte sig til frokostbordet.

Onkel Pavel hadde en avis ved siden av sig og snakket ikke.

Peik spurte baade om den vognmanden de hadde kjørt med igaar, og om billederne paa væggen og alle bøkerne i kontoret, men onkel Pavel bare saa i avisen og nikket og sa «javel» – og det var jo ikke noget ordentlig.

[30] Da de var færdige, reiste onkel Pavel sig og gik bort til vinduet og saa ut – efter overlæreren. For hver søndag pleide overlæreren at komme. Ja, han var ikke overlærer længer, men han hadde været, akkurat som professoren heller ikke var professor mere. Overlæreren pleide at bli staaende utenfor havegjærdet, og onkel Pavel passet paa i vinduet, forat han skulde slippe trapperne – og saa gik de to sig en formiddagstur helt ned i byen. Rundt bryggerne gik de – og snakket om hvordan der hadde set ut dengang de var unge.

Peik stillet sig ved siden av onkel Pavel. Da han saa at onkel Pavel la hænderne paa ryggen, snodde han sine tynde armer bakut og hegtet fingrene sammen saa godt han kunde. Men han rak ikke op over blomsterpotterne.

Han saa opfordrende paa onkel Pavel. Derefter rundt om i værelset.

«Ondursen hadde en skammel,» sa han endelig.

Men Ondursens skammel interesserte ikke onkel Pavel – han var optat med at speide efter overlæreren.

«Har du ingen stald?» spurte Peik – han tænkte med længsel paa Ondursens stalddør og skammelen.

Denne gang hørte onkel Pavel.

[31] «Stald? Nei saamen har jeg ei,» sa han.

«Hvor røker *du* henne, da?»

«Hvor jeg røker, unge ven?» Onkel Pavel snudde sig forbauset. «Her – og derinde – selvfølgelig.»

«Tør du for *henner* da?» Og Peik gjorde et kast bakut over skulderen med tommelfingeren. For slik gjorde Ondursen naar han snakket om Tabitta.

«Humhum, humhum. Du er mig en erfaren liten herre.»

Og onkel Pavel lo, saa brillerne hoppet og haaret viftet omkring.

«Du røkte kanske ogsaa i bemeldte stald, min herre? Ja jeg tar vel ikke feil i at stalden var dit store forbillede Ondursens.» Onkel Pavel var svært blid.

«Nei. Jeg bare spyttet,» bekjendte Peik samvittighetsfuldt.

Og saa kom overlæreren.

«Du kan faa lov til at leke i haven mens jeg er borte,» sa onkel Pavel, «ta din lue paa og gaa med og hils paa overlæreren først.»

Peik holdt et leven nedover trapperne som ti svære gutter, for Gamle-Maren var saare økonomisk – Peiks støvler hadde baade hæljern og saalebesparere overalt hvor der var plads til dem.

[32] Peik bukket for overlæreren. Og overlæreren saa aandsfraværende hen over hans hode og sa:

«Velvelmindreng,» for overlæreren snakket saa fort, at alle ordene hans hang sammen. Og overlæreren hadde hat saa altfor meget av gutter i sin tid. Han følte ingen trang til at komme dem paa nærmere hold nu.

Saa gik de to. Og Peik var alene i haven.

Der var en veranda med trap, akkurat som hjemme. Det var rart ikke onkel Pavel var gaat ut den veien. Hjemme gik de altid verandaveien.

Peik gik op av trappen. Han klemte sin lille flate næse endnu flatere mot glasdøren og tittet ind. Han saa bare nogen røde stoler og billeder paa væggen og et stort hvitt skap med en bitteliten blank dør nederst. For Peik hadde aldrig set en svenskeovn, og saa trodde han det var et skap.

Peik aapnet verandadøren og gik ind.

Der var ingen. Men midt paa gulvet stod en barnevogn med et hvitt slør over.

Peik stillet sig paa tærne og tittet gjennem sløret. Der laa et mørkt litet hode og sov paa en blondepute.

Han stod længe og saa. Saa kunde han ikke dy sig – han maatte stikke haanden under sløret og pirke ved det lille røde øre.

[33] Den lille aapnet øinene, begyndte at vri paa sig og grynte. Øieblikkelig begyndte Peik at skyve vognen frem og tilbake. Det hadde han ofte gjort for Per Fiskers kone

naar Vesle-Birte *skulde* sove, men ikke vilde. Det var endda hans egen gamle barnevogn Vesle-Birte laa i. Og saa sang han:

«En sjømands brud har bøljan kjær», saa høit og saa falskt som mulig.

En dame og en herre kom fortind av hver sin dør.

De blev staaende ganske forbløffet. Der gik en liten fremmed, lyslugget pilt og kjørte deres lillegut frem og tilbake – frem og tilbake – og sang i vilden sky.

«Kjære. Hvem er du? Hvad gjør du her?» spurte *hun*.

«Vaagger,» sa Peik uforstyrrelig – og sang videre.

«Hvor kommer du fra da, gut?» spurte *han*.

«Jeg bor her,» nikket Peik trygt og fortsatte at trille.

«Aa Karl, det er sikkert ham som skulde komme til professoren ovenpaa,» sa fruen.

«Ja, jeg er kommet,» sa Peik.

«Og du skal være alene hos den gamle manden?» spurte hun videre.

«Blom er der,» sa Peik, «og dere. Aaffer spiste ikke dere med os?»

[34] «Nei, hvor søt han er,» sa fruen. «Vi bor hernede vi, ser du. Og dere bor i anden etage. Men du maa komme herned saa ofte du vil.»

Ungen i vognen strakte armer og vilde op.

«Henner vil op,» sa Peik erfarent.

«Du maa ikke gjøre vor førstefødte og stolthet om til en pike,» lo herren. «Det er en gut.»

«Aanaa,» sa Peik likeglad, mens fruen tok gutten op og gik ind i et andet værelse.

«Vogna skal vel med?» sa Peik og skjøv den med megen vanskelighet over terskelen. Saa satte han sig paa en skammel og spiste kaker i taushet – vel og længe. Bare nikket eller rystet paa hodet, naar de snakket til ham.

«Kan jeg ta skammelen ut i haven?» spurte han, da han var færdig.

Joda. Det maatte han gjerne.

Peik slæpte skammelen bort til gjærdet, kløv op, la armene op paa gjærdet og stod og saa opover gaten og nedover gaten og over i en anden have.

Der kom mennesker nedover gaten – mennesker med kurver paa armen. Og barn i hvite kjoler. Men allesammen gik forbi. Ingen kom borttil – slik som hos Ondursen.

Endelig kom én ut i haven paa den anden [35] side av gaten – en liten en i hvit kjole med lyserød sløife bak og to korte, sorte fletter. Hun trippet omkring og saa paa blomsterne, sparket litt i græsset med sin brune sko – og saa kom hun helt bort til gjærdet og tittet gjennem sprinklerne over til Peik.

De saa længe paa hverandre.

«Hvad gjør du?» spurte hun omsider.

«Jeg opsalverer byens trivsel,» svarte Peik.

«Hva?» sa hun.

«Jeg opsalverer byens trivsel,» skrek Peik. Og saa spyttet han – paa skraa ut av den ene mundvik.

Hun stirret paa ham. Hun skjønte ikke hvad han sa.

«Det er galt at spytte,» sa hun. Det forstod hun.

«Nei, rigtig,» sa Peik med overbevisning.

Saa stod de en stund og saa paa hverandre igjen.

«Kom hit da,» sa Peik.

Hun rystet paa hodet.

Saa snudde hun sin besløifede lille bak til Peik – og gik. Hun trippet opover paa to smale, brune legger – og de smaa sorte fletter spriket ut til hver sin kant med lyserøde sløifer nederst. Og saa forsvandt hun bak verandadøren.

[36] Peik stod en stund, og ventet at hun skulde komme ut igjen. Men ingen kom.

Peik gik ned – tok skammelen med sig, skjøv haveporten op og piltet over gaten.

Han maatte sætte fra sig skammelen, for den andre porten var saa vanskelig at faa op. Og da han endelig fik den op, glemte han hele skammelen og lot den staa alene paa gaten.

Og saa vandret han ind i haven, op til huset – det var hvitt, akkurat som hjemme – onkel Pavels var rødt – op paa verandaen og prøvde at faa døren op. Men den vilde slet ikke op.

Peik dundret med sine to knytnæver paa glasruten.

En liten dame med graat, smaakruset haar og stok i haanden og ganske indtullet i et klart, sort sjal kom humpende og lukket op.

«Hvor er henner?» spurte Peik ivrig – og bukket.

«Jaha. Jaha. Værsaagod,» sa den gamle damen og saa paa Peik, som om hun ventet han skulde sige noget mere.

Peik gik ind og saa sig om

«Henner er ikke her,» sa han skuffet.

Men da fik den gamle damen det travelt nede i en sort pose. Og saa trak hun frem [37] noget av det rareste Peik hadde set. Det saa ut som en lang tobakspipe med et forfærdelig stort hode. Og det hodet satte hun bortover mot Peik, mens hun puttet den andre enden ind i sit eget øre.

«Du gjør galt. Du maa røke med munden,» rettet Peik hende.

«Hvad var det saa du vilde, min dreng?» spurte den lille damen.

«Henner skal komme ut,» forlangte Peik.

«Ut? Javel, min dreng. Værsaagod.»

Og saa aapnet hun døren.

«Jeg vil ikke gaa. *Henner* skal komme,» sa Peik, «henner med sløifen bak.»

Idetsamme kom en hvit kjole viftende i døren.

«Kjære Mariken, hvem er han?» spurte den gamle.

«En som jeg kjender,» svarte Mariken voksent. Men hun sa det ind i det store pipehode. Og svært høit.

«Bedstemor bruker hørerør,» forklarte hun Peik.

[38] «Hører henner med den pipen?» Kan *jeg* snakke i den?» spurte Peik ivrig.

Han tok hørerøret fast med begge hænder og satte det tæt til sin mund, og saa skrek han ind i det saa høit han kunde:

«Syns du det er morsomt?»

Bedstemor slap røret og gik bakover ganske befippet.

«Hvad? Hvad siger han, Mariken?»

«Du maa ikke snakke *saa* høit,» sa Mariken strengt. «Han spør om du syns det er morsomt, bedstemor.»

«Morsomt? Det var ret, min dreng. Kom du kuns til os naar det morer dig.» Bedstemor hadde ingen anelse om hvad hun svarte paa.

«Hvad heter den dreng, Mariken?»

«Hvad heter du?» forhørte Mariken og saa paa Peik. Mariken hadde et voksent, litet ansigt med graa øine – og øienbrynene tæt sammen.

«Peik. Og saa heter jeg Pavel Benedikt Hennemann ogsaa,» forklarte Peik.

«Han heter Pennemand,» sa Mariken – det var hvad hun opfattet av alle de mange navn. Og andet end Pennemand kaldte Mariken ham ikke under hele deres bekjendtskaps tid.

Peik fandt sig rolig i det – han hadde jo alt byttet navn *en* gang – for baade professoren og Blom kaldte ham Pavel.

[39] Peik og Mariken gik ut i haven. «Hvad skal vi leke?» spurte Mariken.

«Vi leker fisk,» sa Peik. «Gamle-Maren var fisk. Du skal lægge dig paa maven, og jeg skal ha et snøre i dig.»

Den lek hørtes særdeles tillokkende. Mariken hentet en hyssing og la sin uplettede hvithet ned i græsset foran verandaen.

Peik bandt hyssingen fast i hendes ene flette og satte sig paa verandarækverket.

Mariken laa murende stille.

«Du maa sprelle, saa jeg kjender det napper,» sa Peik, «kan du ikke vifte med halen?»

«Jeg har ingen,» sa Mariken og saa op – meget flau over at hun ikke hadde noget at vifte med.

«Bruk sløifa di,» kommanderte Peik.

Den lyserøde bevæget sig.

«Au,» skrek Mariken pludselig, «du lugger.»

«Jeg har nap,» sa Peik forretningsmæssig. «Naa drar jeg dig op.»

Og Peik drog.

Mariken hylte.

«Du maa følge med naar jeg drar ind snøret,» sa Peik.

Og Mariken reiste sig – først paa fire og saa paa to og kom op paa verandaen.

[40] «Dette er ingen moro lek, erklærte hun. «Vi vil heller gaa ind.»

«Jeg kan tegne for dig,» sa Peik, «hvist du har blyant. Jeg kan tegne Ondursen og Blakka og mig og Maren – og saalessen.»

Bedstemor gav dem blyanter og papir. De krøp op paa knæ ved siden av hverandre ved spisebordet.

Mariken prøvde at tegne en pike, men hun hadde et ben alene i luften og hang ikke sammen ellers heller, saa Mariken vilde heller bare se paa Peik. For Peik tegnet aldeles nydelig.

Han tegnet Blakka i flyvende trav med trillen efter sig. Og han tegnet Maren, lang og tynd, og Tabitta, liten og blid med rutet kjole – og Ondursen og sig selv og stalddøren, og sig og Mariken som sat ved bordet og tegnet. Og tilslut onkel Pavel og Blom og Marikens bedstemor med hørerøret.

Bedstemor kom trippende ind med en skaal kaker og satte sig hos dem.

«Hvem er du søn av?» spurte hun Peik.

Og Peik brølte uten at se op fra sine kunstverker:

«Doktern.»

For aldrig hadde nogen kaldt pappa andet end doktern.

[41] Men bedstemor gav sig ikke. Hun satte sig og hørerøret like bort til Peik, og efter tyve spørsmaal lykkedes det hende endelig at konstatere hvem og hvorfra gutten var.

For bedstemor var nøie paa hvem Mariken var sammen med. Bedstemor hadde bare Mariken tillaans mens hendes mamma var syk.

«Det er fært saa bedstemora di spør,» sa Peik. «Alle voksne spør.» Men saa la han retfærdig til: «Men Ondursen fortalte.»

Og Peik tænkte paa alle de samtaler han og Ondursen hadde hat om alskens ting. Alt hvad Peik visste i verden, visste han fra Ondursen.

Og med én gang la Peik blyanten bort – og bøiet sit lille hode ned mot bordet:

«Det er saa ekkelt,» sa han.

Da kom der flyvende ind fra verandaen en lys pike med lange fletter.

Hun styrtet sig like i bedstemors armer:

«*Jeg* kom først, tante Marie.»

Men i samme nu tumlet der ned fra det aapne spisestuvindu en brunstekt, tætbygget liten dame med en tyk brun flette som stod haardt flettet ret ut i luften. Hun stupte kraake og stod opreist paa sine solide ben.

«Nei, *jeg* lell,» ropte hun.

Og saa gik hun løs paa stakkars bedstemor, [42] slog armene om hendes knæ og krystet hende, saa stokken og hørerøret fløi til hver sin kant.

«Nei nei, Fjeldmus min, du er for vild. Du er for vild,» stønnet bedstemor.

Men hun var ikke sint i stemmen. Hun var akkurat som om hun likte at bli klemt om knærne og miste tingene sine. Og saa la hun en smal, smal hvit haand med

ophøiede blaa aarer paa Fjeldmusens hode.

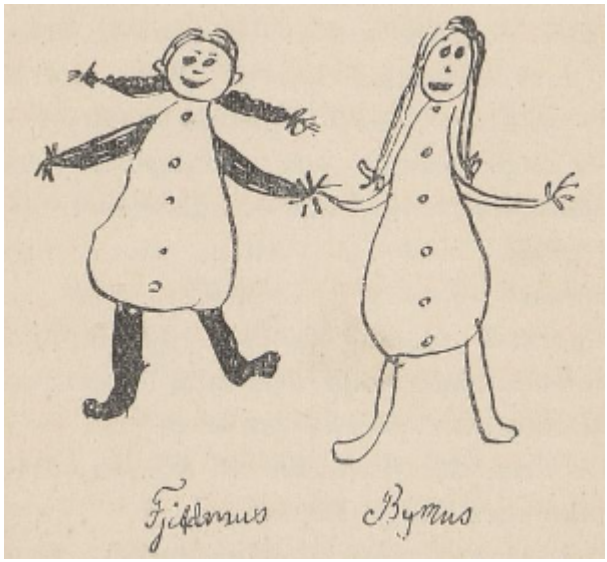

«Hvem er de?» spurte Peik med forbausede øine.

«Myssene,» sa Mariken. «De er mine filletanter. De heter Petra, men vi kalder dem Fjeldmus og Bymus. Fjeldmus er og besøker Bymus naa.»

[43] «Hvad mere er de?» spurte Peik videbegjærlig.

«Fjeldmus er morsom, og hun er noget rart som bedstemor siger er en fanteribbel. Og Bymus er skjæv og gaar paa Otto Pedersens instut for aa bli ret.»

«Mariken,» sa Bymus strengt, «du *maa* ikke sige de ordene, naar du aldrig kan lære dem. Det heter «enfant terribel», og det er fransk. Og saa heter det «or-to-pæ-diske insti-tut».»

«Det er jo det jeg siger jo,» sa Mariken utaalmodig.

Men nu fik Fjeldmus øie paa Peik.

«Aaffor en er *det*? Du er en snodig liten metemark,» sa hun. «Heisan.»

Og saa tok hun Peik uten videre og satte ham op paa bordet. Lille tynde Peik saa virkelig ut bare som en orm i sin trikot.

«Jeg er ikke mark. Jeg er gut,» sa Peik. «Jeg vil heller tegne mere.»

Fjeldmus og Bymus hadde alt hoderne sammen om hans tegninger.

«Aa, saa flink du er. Nei, se der er tante Marie med hørerøret. Og se han med brillerne. Han ligner den gamle manden over gaten.»

«Det *er* han,» oplyste Mariken, sprækkefærdig av stolthet over sin nye ven. «Og dere [44] skal ikke kalde Pennemand mark, for han er min bedste ven.»

«Neida, Mariken, vi skal være saa snilde,» sa Bymusen.

Og saa hjalp de Peik at skrive navn under alle tegningerne, og Fjeldmus lovte at skrive brev til Ondursen for ham.

«Det er sandt, tante Marie, vi kommer for at spørre fra mamma om vi kan være her idag. For mamma og pappa skal bort, og pikerne skal ha fri, hvis vi kan?»

Men tante Marie hørte absolut ingenting, – hendes hørerør laa stille i sin pose paa gulvet.

Fjeldmus styrtet til og fik hørerøret frem. Og brølte ned i det. Og fra den anden kant kom Bymus og skrek sit. Tante Marie hørte ikke et levende ord – bare saa ganske forfjamset ut.

«Gaa væk fra bedstemor,» sa Marikens tynde stemme voksent. Hun tok hørerøret og forklarte rolig:

«Di vil være her, for tante og onkel skal ha fri,» og straks forstod bedstemor, og sa at Mariken var den eneste fornuftige av hele familien.

«Og vi har en masse penger til at gaa paa kinematograf for i eftermiddag,» erklærte Bymusen. «Du kan ogsaa bli med, Pennemand.»

[45] «Tak,» sa Peik, men[n1] *hvad* han takket for hadde han ingen anelse om. Han stod og saa paa dem. Han begyndte at like dem frygtelig godt – især Fjeldmus, for hun puttet til ham et stort stykke chokolade i al stilhet.

«Kan ikke jeg ogsaa være her istedenfor hos onkel Pavel?» spurte han Mariken. Mariken og Myssene var meget morsommere end onkel Pavel og Blom.

Mariken spurte bedstemor om han kunde – og bedstemor sa ja, hvis han fik lov. Og saa forklarte hun Myssene at de fik gaa med drengen over og spørre professoren.

«Henner skal ogsaa være med over,» sa Peik og tok Mariken i haanden. Hende hadde han jo kjendt meget længer end de andre.

Og saa gik det i galop ut i haven, ut av porten med Bymusen og Fjeldmusen, én paa hver side og de to smaa i midten.

Da de kom ut av porten husket Peik[n2] skammelen.

«Han er borte,» sa han.

«Hvem?» spurte de andre i munden paa hverandre.

«Skammelen,» sa Peik, «jeg satte'n utenfor porten.»

«Men jeg hentet den ind, for det ante mig at hele skammelen var forsvundet fra dine [46] tanker,» sa den unge fruen som stod i sin have med barnevognen. «Du bør gaa op, saa ikke din onkel blir ræd for dig. Han kom netop hjem.»

Og saa «gik» de op. De lo og hylte og travet som et litet uveir op av trappen og ringte paa.

Blom kom farende ut, ganske ildrød i ansigtet.

«Naa, det var vel han kom. Her har *jeg* faat skylla for at han er løpet av. Og professoren er saa vild, saa vild. Ja det er saasandt selveste ufreden som er drat ind i denne fredens bolig.»

Blom belavet sig paa at trække Peik ind og stænge døren for hans kvindelige ledsagere.

Men saa kom onkel Pavel.

«Nu, unge mand, du har behaget at forlate dit paulun og begi dig utenfor det for dig opstukne territorium. Hvad har du at anføre til dit forsvar?»

Peik stirret haabløs paa onkel Pavel. At det kunde gaa an at snakke saa vanskelig!

«Og dere, mine meget unge og meget ærede damer, hvormed kan jeg være til tjeneste?» Og onkel Pavel bukket gammeldags og ceremonielt.

Smaapikerne knikset. Fjeldmusen tok mod til sig og sa:

[47] «Vi skulde spørre om han kan faa være hos tante Marie og os til middag og gaa paa kinematograf bakefter.»

Den tale forstod Peik meget vel. Han boret sin lille haand ind i Fjeldmusens.

Men onkel Pavel sa nei.

«Min ven Peik og jeg har nu glædet os til at spise den første middag sammen og drøfte vort fremtidige forhold til hinanden,» sa han – efter først at ha faat greie paa hvem tante Marie egentlig var. «Ellers saa mange tak.»

Peik saa ikke netop ut som om han hadde glædet sig saa rent overhændig.

Men nu blandet Blom sig i saken.

«Jo, det skulde rigtig se ut om ongen drog ut av huset første dagen – er det ikke nok med, at han –,» og Blom saa ikke henrykt paa de meget unge og meget ærede damer.

Peik forstod at det blev middag alene med onkel Pavel og Blom istedenfor sammen med de tre veninder og bedstemors interessante hørerør.

Han stod med store, bredfulde øine.

Men Fjeldmusen bøiet sig og tok ham om halsen.

«Jeg er ogsaa i byen i besøk. Og jeg maa ogsaa gjøre fælt meget ekkelt. Bry dig ikke om det. Du *skal* komme paa kinematografen ialfald.»

[48] Og saa knikset de ærede damer sig ut. Og Blom lukket lettet døren. Hadde hun været katolik, hadde hun saavist skvættet vievand efter dem.

Saa sat de der tilbords.

Onkel Pavel fortalte om sin og overlærerens spasertur med mange rare ord, og Peik sa ja og nei omtrent paa de rigtige stederne. Naar han ikke visste enten han skulde sige ja eller nei, sa han slet ingen ting.

Men saa maatte Peik fortælle. Og onkel Pavel faldt fra den ene forbauselse i den anden – han glemte rent at spise. For Peik berettet om sine oplevelser med de mest prydelige Ondursenske vendinger – men da den lille rosenrøde mund tilslut kom med, at bedstemor med hørerøret hennes er et rigtig «stasfruentimmer, ser du, onkel» – da var onkel Pavel fuldstændig beseiret. Han lo, saa han rystet, og erklærte Peik for en usedvanlig underholdende bordfælle.

Da de havde spist, knyttet Peik et haandklæ om halsen og vandret ut til Blom.

«Jeg skal vel tørke skeer,» sa han.

«Nei, velsigne ham, han skal drikke kaffe med professoren han,» sa Blom, som nu blev formildet.

Onkel Pavel sank ned i sin store lænestol, [49] tændte sin pipe, spredte sine ben utover gulvet og knappet vesten op for sin lille forspiste mave. Og en liten stund efter snorket han.

«Hrrrrrr. Pyhhh,» sa han.

Peik stod en stund og saa paa ham. Saa gik han bort og tok med fingeren paa ryggen til de bøker han kunde naa, og gik paa tærne og saa paa alle tingene i værelset.

Men saa var ikke det noget morsomt længere. Det var ekkelt. Alting var saa forfærdelig ekkelt.

Peik gik stille ind og fandt Vesleblakka, og saa skubbet de to sig op i gyngestolen. Men om litt blev Vesleblakka sat foran stolen. Og Peik satte sofaputen ved siden av sig i gyngestolen, den skulde lissom være Ondursen.

Peik og Ondursen og Blakka sat ganske stille og saa paa onkel Pavel som durte ivei, taktfast og regelmæssig.

Men saa var ikke det morsomt heller. Peik sukket dypt, la hodet ned, og et øieblik efter sov han med hele sig sammenrullet oppaa Ondursen.

Det ringte paa entreen.

Der blev hvisket demte. Stille gik døren op, og ind smøg sig Fjeldmusen.

Hun blev staaende og se avvekslende paa onkel Pavel og Peik.

[50] «Hrrrrrr. Pyhhh,» sa onkel Pavel.

Fjeldmusen fik pludselig slik lyst til at le. Professoren var saa komisk naar han sa «hrrrrrr» bak i næsen og «pyhh» ut av den ene mundviken. Hun maatte holde haanden for munden, men hun kunde ikke holde sig likevel.

«Haha,» brast det ut av hende.

Onkel Pavel vaaknet.

Han strakte sig, gapte, rettet paa brillerne og knappet igjen for sin lille forspiste mave.

«Haha,» sa Fjeldmusen igjen.

Nu opdaget onkel Pavel hende.

«Sese. Er den ærede unge dame der igjen. Tør man spørre om det er min ringhet som er kilden til frøkenens overvættes munterhet?»

«Ja,» sa Fjeldmusen og lo endnu mere, «du er saa morsom.»

«Ser vi det. Saa jeg er morsom. Det fornøier mig,» smilte onkel Pavel. «Er det forøvrig indiskret at spørre om hvad der bragte mig æren av atter at se den unge dame i min beskedne bolig?»

Fjeldmusen pekte paa Peik.

«Jeg vil ha'n med paa kinematograf,» sa hun.

Onkel Pavel tok et tak op til brillerne.

«Jeg svarte nei, saavidt jeg mindes,» sa han – ikke fuldt saa venlig.

«Jamen du ser da hvor kjedt han har det, [51] naar han sover endda det er slikt godt veir,» fremturet Fjeldmusen. «Forresten er *du* ogsaa buden,» og hun fæstet to blanke øine paa onkel Pavel. «Det er mig som har faat kinematografpenger av min onkel, skjønner du, og du sa du maatte snakke me'n den første dagen. Derfor vil jeg be dig ogsaa – og hun tykke sinte vil jeg ogsaa be, ellers blir 'a vel endda sintere paa'n. Men dere faar bare være med paa *en* kinematograf – *vi* skal gaa paa to.»

Onkel Pavel saa ut som om han moret sig kostelig. Han var ikke det mindste vond. Ingen kunde staa for Fjeldmusen.

«Overmaade megen tak, unge dame. Det er en særdeles elskværdig og tillike smigrende invitation, som jeg dog desværre maa –»

«*Vil* du ikke?» spurte Fjeldmusen i høieste forbauselse. At noget levende menneske sa nei til at gaa paa kinematograf var hende aldeles ubegripelig. Alle Fjeldmusens lommepenger gik til kinematograf og til at kjøre med sporvognene. Saa langt de gik – og hjem igjen. Hun tvang sin kusine, Bymusen, til at være med, skjønt Bymusen syntes det var «skrækkelig kjedelig».

«*Vil* du ikke være med?» spurte hun engang til. Hun saa paa ham. Kanske han var fornærmet over at han bare blev buden paa [52] *en*! Hun trak sin lille pengepung frem og begyndte at tælle. Og saa gik hun helt hen til onkel Pavel og sa straalende:«Du *kan* faa være med paa to, du ogsaa, men ikke hun sinte. Jeg har nok til dig, men ikke til henner. Du vet dere er saa forfærdelig dyre,» la hun undskyldende til. «Dere koster femogtyve øre hver. Vi koster bare ti.»[n3]

«Humhum,» kremtet onkel Pavel. Han var aldeles rørt over den uhyre frikostighet – og denne iver efter at faa ham med.

«Jaja, unge gjestfrie dame,» smilte han og rettet igjen paa brillerne, «saa faar jeg sige saa mange tak. Men *kun* til den ene. Og Blom skal visselig til sin forening, saa hende blir der ikke tale om.»

«Jamen naar vi sparer henner, kan du være med hele tiden,» paastod Fjeldmusen.

Peik blev vækket.

«Ondursen,» sa han da han vaaknet – og saa sig litt forvildet rundt.

Et kvarter efter var selveste professor Pavel Benedikt Hennemann paa vei til kinematograf med Fjeldmusen og Bymusen ved sin side og Peik og Mariken haand i haand foran.

Professoren gik og smaalo. Av det høist forbausende maal for sin vandring og av det selskap hvori han befandt sig.

[53] «Nei, nei. *Jeg* maa faa lov at betale,» sa professoren ved billetluken, «i min tid var det aldrig skik at herrer lot damer betale for sig.»

Fjeldmusens ansigt sluknet. Det var jo netop det som var det morsomste av altsammen, at *hun* skulde kjøpe og betale alle billetter – at hun var saa ustyrtelig rik, at hun endog kunde betale for en dyr voksen mand.

Professoren forstod. Han var i det hele tat forbauset over hvor let det var at forstaa barn. Han hadde altid set paa barn som et nødvendig onde – et støiende, skrikende, høist uciviseret folkefærd. Men de var altsaa virkelig tænkende, fornuftige væsener – væsener hvis konversation man dog kunde ha en viss fornøielse av.

«Jaja, saa betaler altsaa *du*,» sa han.

Fjeldmusen drog stolt ind med sine dyre gjester. De skulde sitte paa aller første bænk naturligvis.

Det blev mørkt, forfærdelig mørkt – det begyndte at spille.

Peik stak sin ene haand ind i onkel Pavels, den anden var vel forvaret i Fjeldmusens.

Onkel Pavel likte dette tegn paa tillid.

«Vil du kanske sitte paa mit knæ, unge ven, for bedre at kunne se?» spurte han.

«Jeg sitter som jeg sitter jeg. Helles tak,» svarte Ondursens samvittighetsfulde elev.

[54] Og saa gik den sorte firkanten med den hvite hanen sin vei.

Og der var sjøen med bølger og seilbaater – akkurat som hjemme. Og baatene kom fykende ind fra den ene siden og ut igjen den andre veien. Og der var levendes mennesker som rørte paa sig.

Peik trak Fjeldmusen[n4] i kjolen.

«Er det orntli?»

«Nei, det er bare billeder,» sa Fjeldmusen.

Peik saa vantro paa hende. Tænk bilder lissom! hvor baatene seilte og menneskene levde!

Men ret som det var, var det forbi. Og det blev lyst igjen.

«Var det morsomt, unge mand?» spurte onkel Pavel.

«Jamen, aassen kom baaten og vandet ind her?» spurte Peik.

Og saa forklarte onkel Pavel at det var fotografier – en lang, lang film med mange hundrede fotografier for hvert billede – derfor saa det ut som om alting rørte sig. Onkel Pavel forklarte grundig og videnskabelig og høist uforstaaelig. Og Peiks øine stirret anstrengt paa ham. Det var saa forfærdelig leit at han aldrig rigtig kunde skjønne hvad onkel Pavel sa. Peik sukket. Ondursen hadde nok [55] sagt det med engang, han, slik at det var ingen sak at skjønne. Saa blev det mørkt igjen.

Men da blev det moro.

En mand hadde gjort noget galt. Og saa kom en konstabel og var efter ham. Og den konstabelen var den farligste og forfærdeligste mand Peik hadde set. Han hadde en arm saa lang, saa lang at den kunde række op over husene og gaa ind av vinduerne og hente manden. Og den armen krøp ned gjennem kakkelovner og skorstenspiper og rundt gatehjørner. Den var aldeles forfærdelig.

«Pas mig,» sa Peik ganske stille til Fjeldmusen. Og Fjeldmusen tok ham saa haardt om livet, at han næsten ikke kunde puste. Men da armen likesom krøp like ut av billedet, blev Peik likevel saa ræd, at han satte i et skingrende hyl.

«Han tar mig,» skrek han. Og gik paa hodet i Fjeldmusens fang.

Alle lo. De lo bortover alle bænkene.

«Tænk, Pennemand er ræd,» sa Mariken voksent og overlegent – og høit – forat alle skulde høre at *hun* ikke var det mindste ræd. Det var nemlig ikke saa svært længe siden at en løve næsten hadde skræmt livet av Mariken paa kinematograf. Alle kunde se hvor skrækkelig [56] den løven brølte. Ja, Mariken var frygtelig fornærmet, da hendes to filletanter sa det var tøv at Mariken ogsaa kunde *høre* det. Mariken var aldeles sikker paa at hun hadde hørt det.

Ikke for det, selv Mariken følte sig litt lettet, da det blev lyst, og den lange armen ikke var der mere. Saa kom der nogen jægere som vasset i høit græs og altid kom igjen paa nye veier. Men det var ikke morsomt.

Men saa tilslut! Saa hadde en hund stjaalet en pølse. Og saa fløi de efter hunden. En kone med en stekepande, og mænd og koner og barn. Og de fløi opover trapper og nedover trapper og rundt hjørner og ind i butikker og veltet alting og sig selv. Og ut igjen. Men da de fik fat i hunden, hadde den spist pølsen.

Det var aldeles forfærdelig morsomt.

Det var en latter over hele kinematografen. Og Peik var saa ellevild, at han kløv op og stod paa stolen og klappet i hænderne og viftet og skrek – saa onkel Pavel maatte trække ham ned paa sit knæ, da de som sat bakenfor sa han skulde sætte sig.

Han var uhyre skuffet da det var slut. Dette med hunden var den største moro Peik i sit hele fredsommelige liv hadde hat.

«Vi skal paa én til,» sa Fjeldmusen seiersstolt. [57] Og de gik paa én til. Men da *vilde* onkel Pavel betale.

«Ja, saa faar du ha viljen din da,» medgav Fjeldmusen – saa kan vi gaa til konditoren bakefter. Vi skal spise en kake hver. Og du kan godt faa to, hvis du ikke blir mæt av en,» sa hun naadig til professoren.

Men ingen ting var saa morsomt som hunden med pølsen, syntes Peik.

Hos konditoren traf onkel Pavel en anden mand, med to store gutter.

«Saa De er ogsaa ute og muntrer ungdommen, professor,» sa han.

Men onkel Pavel rettet sig og svarte stolt.

«Nei saamen. Jeg er *gjest*. Det er ungdommen som har invitert mig.»

Onkel Pavel *var* virkelig stolt. Især da Fjeldmus, efterat han hadde foræret hende det dobbelte av hvad hun i sin gjestfrihet hadde bortøslet og inviterte hele banden til at kjøre hjem i drosche, tok ham i haanden og sa:

«Du er forfærdelig hyggelig, onkel Pavel. Vi vil besøke dig hver dag, hvis vi faar tid.»

Om han nu ikke netop vilde sætte pris paa besøk *hver* dag, saa følte onkel Pavel sig dog ganske beæret ved at være hyggelig og kaldes onkel Pavel av denne lille foretagsomme dame.

Og da han gik op og ned i sin stue om [58] aftenen, mens Peik alt laa og drømte om en hund som spiste av en pølse som var saa lang som hele veien til Osen hjemme, saa maatte han smile. Han hadde virkelig ikke paa længe moret sig saa godt, professor Pavel Benedikt Hennemann.

Dagen efter stridregnet det.

Det silte og plasket og sprutet mot vindusruten. Og indenfor i kontoret sat onkel Pavel ved sit skrivebord og læste og dampet paa sin lange pipe.

«Hvad bestiller du, unge ven Pavel?» ropte han ind i spisestuen.

Ikke svar. Men et øieblik efter kom Peik akende bortover gulvet paa en av sofarullerne. Han rodde sig fremover med armer og ben – like bort til onkel.

«Hvad er det du vil, unge mand?» spurte onkel.

«Du maa ikke snakke, for du er dampbaat, onkel Pavel. Og pas paa pipa di, for naa gaar jeg ombord i dig.»

Og Peik entret onkel Pavels knæ.

Et øieblik efter var han nede igjen.

«Røk saa meget du orker naa, for naa gaar du videre, skjønner du, og jeg er eksplosionsbaaten som reiser hjem igjen.»

[59] Ekspeditionsbaaten drog igjen ind i spisestuen, og onkel Pavel læste videre.

Da ringte det. Og ind kom en pike, bærende en bylt i et plæd. Og ut av bylten gled Mariken, iført saa mange dukker som hendes favn kunde rumme.

«Fruen sa professoren maatte rigtig undskylde saa meget, men naar Mariken finder paa noe er'a ikke styrenes,» sa piken.

«Jeg vil være her,» erklærte Mariken.

«Saa saa. Den alleryngste dame vil beære os med sin nærværelse. Værsaaartig, lat som du er hjemme,» sa onkel Pavel.

Den alleryngste dame spredte sine dukker ut over sofa og stoler, og forkyndte Peik at disse var hans barn, og han hadde at tilse dem og opdrage dem efter bedste evne mens hun, deres mor, gik erender i byen – bak onkel Pavels skrivebord.

Men da mor kom hjem, hadde far skammeligen stukket en av sine døtre med onkel Pavels papirsaks, saa al hendes indmat var drysset ut og, hun var knækket og faldt sammen i fortvilelse – fordi far ønsket at «se om henner blødde».

Og da henner ikke blødde, mistet far al interesse for samtlige sine barn, og erklærte at han vilde ha sin sydvest og oljekappe og gaa [60] ut, for han og Ondursen gik ut naar det regnet.

Mor Mariken blev fornærmet, samlet sine barn sammen, nogen med hodet op og nogen med benene op, og gik hylende til onkel Pavel, som hadde faat ordre til at lystre navnet «bedstemor». Onkel Pavel hadde antydet muligheten av en bedste*far*, men eftersom Mariken selv ikke hadde nogen levende bedstefar, kunde selvfølgelig heller ikke hendes barn ha nogen. Og bedstemor Pavel maatte forlate sine bøker og

trøste den ulykkelige og forlatte mor med julekake og en gammel pennetørker i form av en gut.

Til alt held var det holdt op at regne. Mor og far fik tilladelse til at bringe sin talrike familie over til det retmæssige hjem.

Dukkerne var bragt i behold hos Marikens bedstemor, og Peik og Mariken vandret ut – først i haven, men der var vaatt og ekkelt endda og ikke morsomt – og saa ut paa gaten.

Der kom en vogn kjørende. Han paa bukken saa næsten ut som Ondursen, naar Ondursen hadde oljekappen paa sig. Og der sat ingen indi.

«Ptro,» sa Peik og stillet sig i veien.

Vognmanden stanset.

[61] «Ska Di kjøre?»

«Ja,» sa Peik.

«Har Di penger da?» spurte vognmanden.

«Jeg pleier aa kjøre uten penger,» sa Peik.

«Aa ska Di hen da?»

«Kjøre,» sa Peik.

«Vi skal bare kjøre for moro skyld,» forklarte Mariken.

«Naa saa,» sa manden. «Ha dere opi da, saa kan Di bli med et støkke.»

Det unge par klatret op. Og duret stoltelig avsted. Gate op og gate ned. Saa stanset vognmanden.

«Ja naa faar Di gaa tor vogna. Kan Di naa finde samme veien hjem igjen da?»

«Ja,» sa Peik. Han hadde ingen anelse om hvad han svarte paa, for han bare stirret ind paa en stor grøn mark hvor der sprang nogen gutter og sparket en ball som var saa svær, saa svær, ja større end et menneskehode.

«Futtball,» sa Mariken erfarent.

«Kan du det?» spurte Peik.

«Turligvis,» sa Mariken overlegent.

«Har du gjort det nongang da?»

«Nei. Men jeg kunde det godt, hvist jeg gjorde det nongang.»

Mariken var aldrig i tvil om sin egen dygtighet.

[62] De stod længe utenfor gjærdet og saa.

«Jeg kan spille tendis ogsaa,» sa Mariken.

«Hvad er tendis?» spurte Peik.

«Det er med hænderne og med smaa baller og balltrær som heter raketter,» sa Mariken, «jeg har set paa to ganger. Og naa maa vi gaa hjem.»

«Huser *du* veien?» spurte Peik.

«Nei. Gjør du?»

«Nei,» sa Peik likeglad, «vi gaar her.»

Og de gik og de gik. De kjendte sig ikke igjen nogen steder.

Tilslut stod de utenfor et rødt hus med en stor fristende trap.

«Vi gaar op og aker ned igjen,» foreslog Peik.

«Vi kan gaa ind,» sa Mariken, da der gik mennesker op av trappen og blev borte inde i huset.

De gik ind. De blev staaende ganske stille og holdt hverandre i haanden.

Rundt omkring stod eller sat eller laa svære, hvite stenmennesker.

Peik hadde bare et sted set noget tilnærmelsesvis likt dette.

«Bruker de kirkegaarden inde – i *denne* byen?» spurte han en stor fregnet gut med bøker under armen.

[63] «Dette er Skulpturmuseet,» sa gutten med dyp stemme.

«Aanaa,» sa Peik – han gad ikke engang tænke paa at forstaa det frygtelige ordet.

«Hvem er de menneskene? Og aaffer har di skjært av henner armene?»

«Det *er* Venus. Hun er gudinde,» fortalte den store gutten.

Venus fra Milo.

«Konen til Gud?» spurte Peik med store, alvorlige øine.

Men da maatte gutten le. Og det blev Mariken saa fornærmet for at hun trak Peik væk.

«Jeg syns det er ekkelt naar noen ler av noen,» forklarte Mariken. De gik gjennem alle værelserne. De saa en mand som blev bidt av slanger, og de saa en svær kjæmpe som det krabbet smaa menneskebarn paa.

Laokoongruppen.

«Han kan jeg,» erklærte Mariken straalende. «Det er Gulliver i Lilleput.»

[64] «Nei, mit barn, det er Nilguden,» oplyste en velvillig gammel herre.

Mariken rystet skraasikker paa hodet.

«Det *er* Gulliver,» sa hun til Peik. «Voksne er domme.»

De gik op av trappen. Og der var det endda meget morsommere. Der hang store billeder – mange værelser fulde. Nogen var morsomme – med mennesker og barn og dyr – og noen var bare pene med trær og huser og saant.

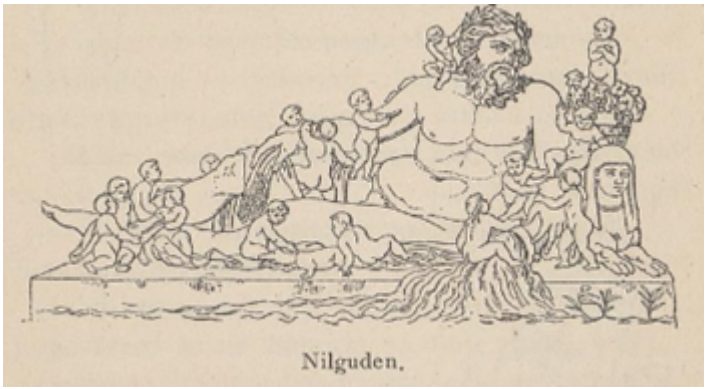

Nilguden.

De glemte middag og hjemme og alting. De merket ikke at de tilslut var ganske alene. En mand med snor om luen kom og sa at nu maatte de gaa, nu skulde museet lukkes.

De stod igjen paa gaten. De opdaget pludselig at de var skrækkelig sultne.

[65] «Vi maa *fly* hjem,» sa Peik.

«Hvem vei? spurte Mariken.

De stod og saa sig raadvilde om.

«Kan dere ikke veien hjem?» spurte en stemme. Der stod en konstabel bak dem.

Mariken fortalte baade gate og husnummer, og konstabelen fulgte dem til de traf en anden konstabel. Og saa fulgte den konstabelen dem videre.

«Det er akkurat som vi er fulde mænder,» sa Peik frygtelig kry. «Ondursen fortalte at politi maa følge fulde mænder og saalessen.»

Da de kom i sin egen gate styrtet den utsendte redningsekspedition, Fjeldmus og Bymus, mot dem.

«Naa du vældige, saa dere faar juling,» sa Fjeldmus, «vi har lett efter dere i alle haver og porter en hel mil sikkert.»

Men da de kom hjem, stod onkel Pavel og bedstemor og hørerøret og snakket sammen paa bedstemors veranda. Og glæden var stor.

«De burte naa hat juling, lel,» sa Fjeldmus.

Det samme mente Blom, men hun uttrykte det forsigtigvis bare i miner, ikke i ord.

Onkel Pavel hadde fordret forklaring om hvorledes Peik hadde tilbragt sin formiddag, men i betragtning av den unge herres høit uttalte hunger skulde det opsættes «til vi kommer over», sa Fjeldmus.

[66] Peik spiste som en graaben. Han hadde ikke tid til at fortælle det mindste grand. Men pludselig la han sine spiseredskaper ned:

«Onkel Pavel, kan jeg slippe aa spise fint? For jeg blir saa sent mæt av det.»

Peik hadde samvittighetsfuldt strævet med at faa frikasséen til at ligge paa kniven. Men det var saa vanskelig – endda han holdt kjøtbeten fast med den andre haanden, seilte den sin vei paa veien til munden.

Onkel Pavel saa op. Han hadde naturligvis aldrig lagt merke til hvordan Peik spiste.

«Du spiser da ikke med kniven, unge mand?»

«Jo, Ondursen sa jeg maatte naar jeg kom til dig. Men jeg *pleier* ikke aa være saa fin,» tilstod Peik oprigtig.

«Humhum,» lo onkel Pavel. «Jeg fritar dig for denne særdeles fornemhet, min ven. Desuten skal jeg betro dig at jeg og flere med mig ikke er saa ganske enig med den udmerkede mand Ondursen i at det er nødvendig at spise med kniven for at være fin. Ja, jeg skulde næsten være tilbøielig til at hylde den motsatte opfatning.»

«Behøver jeg ikke aa spise med kniven mere?» spurte Peik straalende, og la lettet vaabenet bort.

[67] Onkel Pavel hadde nedlagt bestemt forbud mot at gaa ut av huset mere den dag. Til gjengjæld toget begge Musene og Mariken ind i hans spisestue straks efter middag, bevæbnet med papir, blyanter og farveskrin, saa da Blom om aftenen mugget sig ind for at dække bordet, fløt der kunstverker over alle stoler og bord.

Peik hadde tegnet Fjeldmus og Bymus, og desuten det han hadde set om formiddagen, baade Venus og Nilguden og Laokoon, han med slangerne. Og Fjeldmusen skrev navnene under.

Onkel Pavels middagslur blev særdeles kort den dag, for de fire tunger i spisestuen arbeidet omkap med blyanterne.

«Ja, saa faar den unge herre og den alleryngste damen berette om sit rømningsforsøk da,» sa onkel Pavel. Han anbragte sig og sin kaffekop og sin pipe ved siden av kunstnerne.

«Først saa kjørte vi,» sa Peik. «Og siden saa vi futtball.»

«Stop stop. *Hvem* kjørte dere med?»

«En mand vel.»

«Og en hest,» hjalp Mariken.

«Særdeles oplysende. Megen tak,» smilte onkel Pavel.

«Og han sa vi skulde gaa ut og gaa hjem igjen. Og saa kom vi til stenmenneskene. [68] Men de var bare hvite. Og en var diger, og det krøp barn paa hele maven hans. Her er'n.» Og Peik trak frem sin tegning.

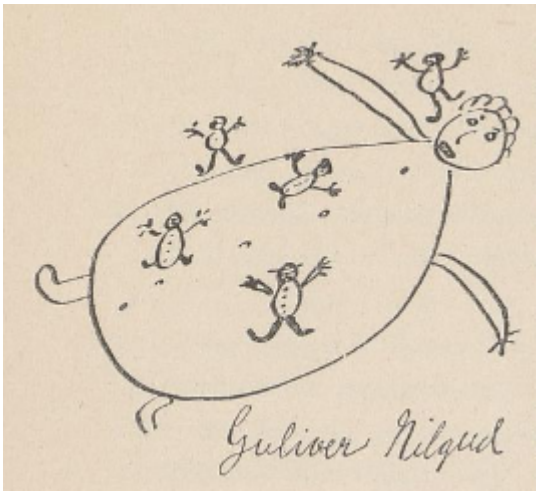

«Gulliver,» forklarte Mariken. Og baade Fjeldmus og Bymus var aldeles enige i at han maatte være Gulliver med lilleputmenneskene. Ingen av dem trodde onkel Pavel da han sa det var Nilguden.

«Og her er henner som de har skjært av armene,» forklarte kunstneren videre.

Onkel Pavel lo saa han blev sprutrød, da han fik se Venus Milo med knappebesatt mavebelte og svømmeføtter.

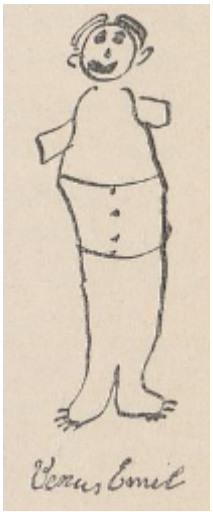

«Aaffer ler du?» sa Mariken strengt og mistroisk.

«Jeg – humhum – jeg ber saa meget om undskyldning. Jeg kjendte hende oprigtig talt ikke ganske med det samme – jeg tok litt feil av hendes beklædning. Jeg har undertiden en noget svak hukommelse, strenge dame,» undskyldte onkel [69] Pavel sig. «Men det ligner jo Venus Milo paa en prik, især armene.»

«Der var noen som var bare mave og hverken hadde armer heller ben heller hode,» fortalte Peik. «Og saa var det en mand med to gutter som det fløi ormer opetter. Og de skrek saa fært.»

Onkel Pavel var begeistret. Det billede var ikke til at ta feil av, sa han. Og saa fortalte han om Laokoon, som i Trojanerkrigen for længe længe siden hadde advaret trojanerne, dengang fienden, grækerne, hadde latt som de var reist sin vei, og gjort en stor, hul træhest og sat igjen, og gjemt sig indi dens mave og [70] vilde narre trojanerne til at slæpe hesten indenfor murene. For i den tiden var der murer rundt alle byer, for de var saa forfærdelige til at krige. Og trojanerne lot sig narre og trodde træhesten var et hellig dyr, og om natten sprang grækerne ut av hestens mave og erobret byen. Men Laokoon som var prest i Apollons tempel, han blev dræpt sammen med sine sønner av slanger som kom svømmende gjennem vandet. Og bakefter gjemte slangerne sig i templet. Og siden gjorde tre forfærdelig flinke billedhuggere den statuen til minde om Laokoon.

Kunstnerne var vældig interesserte. Peik var særlig optat av træhesten.

«Vi saa ovenpaa stenmenneskene et billede, hvor hestene travet i bare lufta, og en dame red med svære stokker og haaret ute,» forklarte Peik. «Jeg kan tegne det, hvist du har løst for.»

Onkel Pavel hadde løst for. Og Peik tegnet Valkyrien. Og alle tre veninder erklærte at Peik vilde bli en berømt tegner.

«Men skulde vi saa ikke forlate kunsten og faa vite hvordan dere fandt veien hjem?» forhørte onkel Pavel videre.

«Vi var fulde mænder, og politi tok vors hjem,» straalte Peik.

«Naa saaledes – humhum.»

[71] Men omsider blev underholdningen vel livlig for onkel Pavel. Han fik en pludselig og for ham meget usedvanlig trang til at «se litt til haven». Og da han kom op, erklærte han at Peik trængte at komme iseng øieblikkelig efter den anstrengende dag.

«Vi kommer igjen imorgen tidlig,» beroliget Fjeldmus da hun gik – efter at ha git billederne de høitidelige, rigtige navn, eftersom hun husket at onkel Pavel hadde sagt dem.

Saa tændte onkel Pavel sin læselampe med den grønne skjerm, rullet ned og «gjorde vinter», som Peik sa, da han kom tassende paa bare ben i sin lille skjorte for at sige godnat.

*

«Ja ja, san. Det er ikke saa greit, san,» smattet onkel Pavel paa sin pipe, da den lille hvite natskjorte var flagret ind igjen. Han strøk sig over panden, onkel Pavel – det hadde sandelig været to temmelig anstrengende dage.

Og det værste var Bloms humør.

Blom var midt mellem raseri og fortvilelse – avbrutt av smaa henrykkelsesanfald, naar Peik træt og ulykkelig over onkel Pavels ophøiede og indviklede tale om skole og bøker og konger som hadde levd for mange hundrede aar siden i andre land – listet sig ut i kjøkkenet og presset sin hvite lugg ind mot [72] Bloms folderike skjørt og sa at han heller vilde være i kjøkkenet «for det var saa ekkelt».

Mariken skulde begynde paa en skole hvor der gik baade piker og gutter. Og hun og Peik avtalte straks at der skulde han ogsaa gaa. Men onkel Pavel hadde snakket med overlæreren om tingen. Og overlæreren mente at fællesskole var noget frisindet, nymodens fordærvelig kram. Og saa mente onkel Pavel ogsaa det, og erklærte at Peik skulde paa en ordentlig og regelret gutteskole – og det paa den ældste som fandtes.

Peik var likeglad. Ikke hadde han anelse om hvad skole var – og Mariken var han jo sammen med likevel.

Onkel Pavel hadde spist sine maaltider til vanlige tider og hadde forlængst sluttet sig til Gamle-Maren med hensyn til «at spørre mens vi spiser».

Han hadde gaat sine regelmæssige turer, og han sat til vanlig tid paa biblioteket og læste. Men. Men. Der var flyttet et litet uroens grand ind i hans liv. Han følte sig aldrig ganske rolig tilmode – visste ikke rigtig hvor han skulde snu sig. Det var akkurat som at ha en mus i værelset.

Peik hadde set meget av byen, takket være Fjeldmus, som hadde «laant» ham og Mariken [73] en dag og slæpt dem med sig i fire forskjellige sporvogner – de farlige rare vognene som gik av sig selv uten hest. Fra begyndelsen til enden hadde de kjørt. De hadde staat foran hos kusken alle tre og hat det «skrækkelig morsomt» efter Fjeldmusens sigende. Peik var i grunden mest ræd, men naar det skulde være morsomt, saa sa han ogsaa at han syntes det var morsomt. Men Mariken satte sine ærlige graa øine paa Fjeldmusen og sa:«Du har saa mange rare synser, Fjeldmus.»

Peik hadde betrodd sig om sin høit elskede Ondursen, og Fjeldmus hadde opfyldt sit løfte at skrive brev. Hun skrev samvittighetsfuldt hvert ord som utgik av Peiks mund. Brevet lød:

Skriv at her er ingen stald og han røker inde hvor han vil. Og jeg ønsker jeg var der og hvordan lever Blaka? Skriv at her er mange mange store store huser og vi reiste med bare en vogn og ingen hest. Onkel Pavel er snild og vanskelig at skjønne og Blom er sint. Skriv at Blom er snild sommetider. Skriv at bedstemora di hører med en tobakspipe og at dere er snilde. Og ikke mere. Skriv at Ondursen og Blaka kan kjøre hit og bo her, hvist han har tid og jeg har opsalvert byens trivsel, bare jeg. Skriv adjø fra mig og her er noksaa ekkelt sommetider.

[74] Og saa klemte Fjeldmusen Peiks lille næve fort om pennen og satte under brevet

Peik

Blom hadde slaat paa til professoren – ja hun hadde spurt direkte ogsaa – om det ikke var professorens vilje at hun stængte dørene for dette ongerendet.

«Om de endda fór med maate,» sa Blom, «men naar de kommer stormendes tre mand høi, foruten Pavel med saalesparere, og mest river trappen ned og trækker søla omkring paa golve, saa synes jeg naa det blir for grovt. Og fred fins det jo'kke for professoren mere i dette liv.»

Men professoren sa nei.

«Gutten trænger omgang, Blom,» sa han.

Men da reiste Blom sig i sin vælde:

Skulde kanske ikke professoren være god nok omgang for Pavel? Var ikke professoren den bedste omgang nogen kunde faa til baade dannelse og forstand – professoren som mangen gang snakket saa ikke Blom sjæl engang skjønte det? Og hadde ikke gutten Blom ogsaa, som sandelig var saa langmodig som nogen anden? Nei, gutten hadde det bra nok han. Men[n5] professoren mente nu likevel at det fik bli saa, at smaafrøknerne fik komme her.

Men da Fjeldmus, Bymus og Mariken indfandt sig den tredje dag mens professoren [75] endnu var ved sit «Morgenblad» og sin morgenkaffe, spurte han dog – ganske spakfærdig – om *naar* skolen egentlig begyndte.

«Pyt – vi har hele uka igjen,» sa Fjeldmus. «Jeg skal ikke reise hjem før om en uke, saa vi kan komme en masse ganger endda.»

Onkel Pavel mumlet noget om «ikke at overanstrenge sig» – men det var bare en av onkel Pavels vanskelige talemaater som absolut gik hus forbi.

Men da Fjeldmus kom med andragende om at Peik skulde faa være hos tante Marie til middag og først gaa paa landtur med dem, var onkel Pavel forbausende beredvillig til at gi sit samtykke.

Saa drog de.

De entret og opfyldte en sporvognsplatform. Fjeldmus var den som bestemte alt – hun var efter 14 dage langt bedre kjendt paa alle kanter av byen end sin kusine som hadde levd der bestandig.

Maalet var Hovedøen.

«For der er et kloster,» sa Fjeldmus, «og jeg har aldrig set munker og nonner uten paa billeder.»

Der gik en motorbaat til Hovedøen, fra en anden brygge. Men nei, de vilde heller ro. Og Fjeldmus tinget med baatmanden.

[76] «Du er svinedyr, men det er vel ikke an'raad,» sa hun.

Og saa rodde de.

Men sjøen og baaten og manden som tygget tobak og rodde mindet Peik saa livagtig om hjemme. Han sat ganske stille – saa kom der et tungt suk op fra den lille sweater, Peik la sig ned i Fjeldmus's fang og sa:

«Jeg vil ikke være her mere. Jeg vil reise hjem til Ondursen.»

Øieblikkelig blev en hel næve klisset sukkertøi proppet ind i hans mund av Fjeldmus. Og Marikens fornuftige stemme sa:

«Jeg skal sige til onkel Pavelen din at du skal faa komme hjem igjen, hvis du vil. Men der har du ikke os.»

Det sidste gjorde indtryk paa Peik. Han svelget sit sukkertøi og sine begyndende taarer.

«De har vel adgangstegn?» spurte romanden da de nærmet sig øen. «Ingen faar lov aa lægge til brygga uten adgangstegn fra kommendanten.»

Nei, selvfølgelig hadde de ikke adgangstegn.

«Er det fest der da?» spurte Bymusen.

«Tøv. Vi kan vel gaa iland paa en[n6] øi uten adgangstegn,» sa Fjeldmus vantro.

[77] «Kanske de som bor i klostret, ikke vil ha fremmede,» foreslog Mariken.

«Det kan'te bo non i det klostret,» lo romanden.

«Joho du – der bor munker og nonner. Og faar vi ikke gaa iland paa bryggen, kan du jo ro os et andet steds, saa kan vi gaa iland paa stranden. Jeg har aldrig set munker eller nonner før, og jeg vil iland,» sa Fjeldmus.

Peik stirret beundrende op paa hende som turde modsige den store manden, han som hadde dem allesammen i sin magt.

«Er *du* nogen gang ræd?» spurte han.

«Jeg kjender aldrig etter om jeg er det,» svarte Fjeldmus.

Romanden var snild – han rodde rundt øen – men det var jo ogsaa ganske naturlig at han det gjorde – Peik hadde jo balansert sig bort og git ham hele sin chokoladeplate, fordi han var stor og farlig og hadde magten. De rodde ind mot et trangt sund.

«Munkerne og nonnerne bader,» sa Peik pludselig og strakte en tynd pekefinger ut mot et stort badehus, hvor en hel del mennesker svømte omkring.

Romanden lo, saa han holdt paa at miste aarerne.

[78] «Jamen var det rare nonner det,» sa han, «det er soldaterane som bader her.»

De rodde endda længer ind i sundet og la iland paa en liten pynt.

«Nøit dere naa og klyv iland, men mere hel et korter venter jeg inte,» sa romanden. «Gaa op paa den haugen der saa ser di klostret. Her er fali her ska di veta, for det er krudd i alle husene her, og springer dem i lufta, saa blir det inte filla igjen hverken ta vors eller hele Kristjanja.»

«Jeg kan heller bli hos dig jeg,» sa Peik fort, «saa har du det ikke ekkelt alene.»

«Aa, *saa* fali er det inte. Bare gaa med,» lo romanden. Og saa krabbet de opover. De pilte forbi et rødt murhus, saa fort benene kunde bære dem. Peik travet ved Marikens side. De to tok ikke sine øine fra huset før de var vel forbi – ja Peik syntes næsten det rørte litt paa sig.

De stod paa haugen.

De saa tre hvite hus paa forskjellige kanter – men hvilke av disse var klosteret, var de høist uenige om.

«Dernede har vi en gammel *pot*titkjelder,» sa Fjeldmusen, «slik en har vi hjemme paa prestegaarden ogsaa, men ikke saa diger.»

Da smaldt et skud – og et til – og et til.

[79] De opløftet et vildt, fælles hyl.

«Krudde!»

De styrtet over hverandre, snublet og trillet nedover.

«Vi drongner, vi drongner,» skrek Peik. Anden dødsaarsak var ikke forekommet inden hans erfaring.

De sprang for livet.

Pludselig laa Peik næsegrus alene et langt stykke bak de andre.

«Vi har mistet Pennemand,» sa Mariken og braastanset. De andre løp endnu et stykke, før de merket at de bare var to.

Mariken hjalp Peik op.

«Tror du jeg er død?» sa Peik i den dypeste rædsel.

«Nei, for du kan jo snakke,» sa Mariken. De tok hverandre i haanden og sprang efter de andre som nu var stanset.

«Vi tar liksaa godt hver vor paa ryggen av de smaa tomsingerne,» sa Fjeldmus, «du kan ta Mariken, for hu er saa let som e fjør.»

Saa læsset hun Peik paa sig. Han tok et tak om Fjeldmusens hals og gled saa langt nedover hendes ryg, at det var saavidt hænderne rak sammen om Fjeldmusens strupe. Fjeldmusen drog hans ben ind under sine armer og sprang avsted med Peik slængende som en liten [80] fyldt sæk bakpaa. Og hele tiden smaldt skuddene – tæt, tæt.

De ventet hvert øieblik at finde sig selv sendt til himmelen.

Endelig naadde de baaten. Musene dryppende av anstrengelse og de rædselsslagne ryttere halvdøde av rystelse og av anspændelse for at holde sig paa ryggen av de galoperende hester.

De veltet opi baaten.

«Ro, ro, hører du ikke vi springer i luften,» ropte Bymusen.

Romanden tok langsomt aarerne, spyttet, smilte bredt og spurte:

«Var det *skudda* di fløi for? Jeg trudde han var etter dere for di ingen *bi*llet hadde. Dette er inte fali – dem bare øver sig og skyter her somtier, – dem derre – nonnane som bader herborte.»

De var svært flaue. Peik og Mariken hadde nu forresten ikke trodd hvad manden sa – de var aldeles sikker paa at det ene huset hadde rørt frygtelig meget paa sig.

«Hvilket hus var klosteret?» spurte Fjeldmus.

«Saa di inte murane? Det er'nte mere hel kjellern igjen,» sa manden, «det er nok flere tusen aar siden det var munker og nonner paa Hovedøia.»

[81] «Men du sa at du trodde *han* var etter os,» sa Fjeldmus – «mente du ikke han som er over munkene?»

Nei, det var da opsynsmanden han hadde ment.

«Er du skrækkelig flink i historie?» spurte Fjeldmus igjen.

«Aaforslag?»

«Jo, du sa jo at der var munker for mange tusen aar siden. Og jeg kan ikke længer end til Harald Haarfagre – i Norge og ellers til Kristus.»

«Det er mye det,» svarte manden.

«Aaja, det er ikke saa litet,» sa Fjeldmus og satte sin brune næsetip i sky, «men aldrig skulde jeg vel ha reist hit, hadde jeg visst at klosteret bare var den svære *po*tikjelderen.»

«Bedstemor siger du skal ikke snakke saa stygt, Fjeldmus,» sa Mariken strengt.

«Hun kan vel ikke høre helt hit, vel,» svarte Fjeldmus.

Men Peik sat stille og hørte paa dem. Han var slet ikke sikker paa om der ikke var nogenslags underfundighet med den pipen som bedstemora hørte gjennem, – akkurat som med kikkerten hjemme som de kunde se dampbaater med, som bare saa ut som en liten maur naar en saa dem bare med almindelige øine.

[82] Han kom igjen til at tænke paa hjemme. Og sukket dypt.

«Aaffer gjør du saan?» spurte Mariken.

«Jeg *spi*kkelerer paa vigtige tingen,» sa Peik. Naar Ondursen en sjelden gang ikke var oplagt til at snakke, var det altid fordi han spikkelerte paa vigtige tingen.

Og saa la den lille spikkelant pludselig sin hvite lugg igjen ned i Fjeldmusens fang og hikstet.

«Hvad graater du for,» hvisket Fjeldmus og klappet op og ned over det lille øre, saa det blev ganske brændrødt.

«Ohonduhursen,» hulket Peik. Og saa søvnet han, fast omsluttet av Fjeldmusens sterke arm. De maatte ruske ham vaaken da de kom til byen.

Da de kom hjem, var det næsten middag, men Fjeldmus erklærte at de andre kunde bare gaa ind. Hun hadde noget at snakke med onkel Pavel om.

Og atter stod Fjeldmus for onkel Pavels briller og flagrende haar.

«Men kjære unge dame, hvad er det nu paafærde?» vendte onkel Pavel sig litt utaalmodig fra sin bok.

«Han trifs ikke,» sa Fjeldmusen bestemt, «han graater for Ondursen støtt. Jeg vilde [83] ikke bo i byen jeg heller. Ikke for ti kroner engang.»

«Hva – hva behager?» spurte onkel Pavel.

«Jeg syns du skulde sende'n hjem igjen. Vores hund blev git bort engang, men han længtet saa til prestegaarden, at han vilde ikke gjøre nytte for sig. Og saa maatte'n komme igjen. Kan ikke Ondursen lissom være onkelen hans?»

«Humhum,» smilte onkel Pavel, «meget unge og meget foretagsomme dame, med al agtelse for den overmaade indflydelsesrike hr. Ondursen, tror jeg dog neppe han egner sig til opdrager for en Pavel Benedikt Hennemann. Jeg har nemlig hat diverse prøver paa hans evner i saa maate. Det er forresten ganske underlig at du skulde nævne dette nu – jeg har netop idag hat brev fra unge Pavel Benedikts tyske moster som ber om oplysning om hans forhold og tilbyr i tilfælde at ta sig ham an.»

«Det skulde bare mangle han kom dit hvor han ikke skjønner et ord,» sa Fjeldmusen forarget. «Han har ilde nok for at forstaa *dig*.»

«Mig?» spurte onkel Pavel forbauset.

«Just, ja. Du snakker saa mye som ikke han skjønner. Du bruker saanne fine ord,» sa Fjeldmus.

«Gjør jeg det, unge dame?»

[84] Onkel Pavel blev ganske eftertænksom.

«Kunde du ikke gi mig et eksempel. Saa kunde jeg bedre utpønske din mening, og muligens forbedre mig.»

«Du vælger altid de vanskeligste ordene du kan finde,» erklærte Fjeldmus aapent. «Vi siger finde ut, men du siger utpønske.»

Onkel Pavel nikket.

«Saamen. Du kan ha ret, unge dame. Men mit sprog er jeg bange for jeg ikke kan forandre. Du faar hjælpe mig paa anden maate i min opdragergjerning.»

«Jeg skal prøve,» sa Fjeldmus. Hun satte sig i gyngestolen – og tænkte.

Og onkel Pavel la hænderne paa ryggen og begyndte sin vandring paa gulvteppet. Og tænkte ogsaa. Og jo længere han tænkte, desto alvorligere blev han.

Han stanset foran Fjeldmus.

«Hør, sig mig,» sa han, «formener du at – han – at den unge mand ikke finder behag i mit selskap?»

«Du vet han liker dig nok. Det gjør vi allesammen, for du er svært hyggelig, onkel Pavel,» sa Fjeldmus.

Onkel Pavel rødmet.

«Megen tak. Megen tak.»

«Men Blom er en havgasse, ser du. Hun [85] liker ikke os. Og hun liker ikke at du liker os,» fortsatte den skapsindige Fjeldmus.

«En – hvad var Blom, sa du?» spurte onkel Pavel forbauset.

«Havgasse, sa jeg.»

«Tør man spørge til hvilken dyreart dette individ henregner sig? Det smaker baade av fugl og fisk, tykkes mig.»

«Vet jeg det? Bedstefar brukte at sige havgasse om sinte gamle damer. Det er et forfærdelig kjækt ord, syns du ikke?»

«Saamen, saamen, unge dame. Men Blom er en særdeles udmerket person. Kanske en smule genegen til overdreven renslighet, men ellers ud-mer-ket i enhver henseende. Nei, Blom kan jeg nødig avskaffe.»

«Kunde du ikke flytte til Ondursen? Eller Ondursen kunde komme og bo her?»

Fjeldmus var fast bestemt paa at ordne Peiks fremtid. Hendes varme lille hjerte var helt fyldt av Peiks fortvilelse. Det var noget for hende saa rent uforstaaelig i dette at kunne sætte sig til at være bedrøvet midt mens de allesammen hadde det morsomt. Peik maatte være ganske forfærdelig bedrøvet, naar slikt kunde ske.

«Flytte? Jeg?»

Professoren blev ganske forbløffet ved tanken.

«Neinei, unge dame. Nu løper du løpsk. [86] Jeg haaber at faa guttens hus solgt med det første, saa har han de penger, men jeg –»

«Eier Peik et helt hus alene? Kan en *gut* være saa forfærdelig rik? Vi har bare en prestegaard sammen allesammen. Og det er ikke fars engang, men Norges.»

Fjeldmusens øine blev store av ærefrygt.

Blom stak hodet ind og meldte at maten var paa bordet. Hun saa *ikke* opmuntrende paa Fjeldmusen.

«Hu er orntli sinna paa os,» sa Fjeldmus. «Men nu maa jeg gaa – jeg kommer igjen ieftermiddag og snakker om Peik. Adjø saalænge, onkel Pavel.»

Men der blev ikke anledning til at snakke ieftermiddag om Peik.

Tre timer efter laa Peik i sin seng – med opkastelse, feber og vondt i hodet. De skulde i middagshvilen se hvem som turde hoppe høiest, for gardintrappen stod saa beleilig til ute i gaarden. Saa var Peik klatret helt op og var faldt baklængs ned og hadde slaat sig i hodet.

Og nu sat doktoren som bodde i første etage, der med klokken i den ene haand og den anden om Peiks tynde stilk av et haandled og tællet pulsslagene, mens onkel Pavel stod ulykkelig og hjælpeløs og saa paa.

Og begge Musene og Mariken krøp sammen [87] i onkel Pavels lange gammeldagse sofa uten ben. De holdt hverandre i de smaa svedte hænder. De turde ikke hviske

engang.

Doktoren var alvorlig. Han var ræd for en hjernebetændelse. Han og onkel Pavel snakket om det i stuen uten at ænse de tre fortapte i sofaen.

Da gik onkel Pavel tæt bort til doktoren og la begge sine hænder paa hans skuldre.

«Han er den sidste av slegten, doktor. Og – og det eneste jeg gamle mand har at leve for,» sa han.

Og doktoren nikket og sa at vi maatte ikke straks tro det værste og vi skulde gjøre vort bedste, og vi skulde bare tænke at det gik bra.

Men Mariken hvisket til Musene at hjernetebændelse var frygtelig farlig, for mamma hadde mavetebændelse, og det var forfærdelig farlig.

Onkel Pavel fulgte doktoren ut. Og da han kom ind, pudset han sine øine og sin næse og sa: «Jaja, san. Det er ikke saa greit, san.»

Fjeldmus hadde en uklar fornemmelse av at det ikke var rigtig at la professoren tro han var alene.

Hun reiste sig op og sa:

«*Vi* er her. Og vi kan godt bli her og passe Peik.»

[88] Onkel Pavel saa ganske rørt over hende. Foreløbig skulde nu Blom stelle litt med den unge mand, og saa skulde han se at faa sove. Det var vist bedst at de unge damer gik hjem. Og saa gik onkel Pavel ind til Peik.

Men Fjeldmus hvisket ivrig med Bymus og Mariken. Om hun ikke fik passe Peik, saa kunde hun bli og spille kort eller saant med onkel Pavel, for han var saa skrækkelig bedrøvet for Peik, og det var ekkelt for ham at være alene med slemme Blom. Hun vilde bli om natten ogsaa. Og saa laaste hun de andre ut – og satte sig stille i sofahjørnet.

Onkel Pavel trippet ut og ind paa gamle, knirkende støvler – han ante ikke, at Fjeldmus var der, før en haand tok fast tak i hans arm.

«Du skal ta paa dig tøflene dine. Vi maa gaa med tøfler naar Bymus's mamma har hodepine. Og du knirker mye værre end os.»

Onkel Pavel saa paa hende.

«Saamen, saamen. Du er ikke ueffen, unge dame,» sa han. Og saa gik han ind og kom igjen med de mest straalende rosenbroderte tøfler, som Blom hadde sømmet i sit ansigts sved.

«Kan du se, jeg er nyttig at ha,» triumferte Fjeldmus, «men nu skal du ikke la Blom jage mig. Jeg vil være her inat.»

[89] Og onkel Pavel holdt ord. Han gjorde sig tapper og sa at Fjeldmus skulde være her. Blom skulde rede til hende paa sofaen.

Blom mumlet noget om at «her snart ikke var værendes for folk længer» – men rede op maatte hun.

Fjeldmus trak sine sko av og tasset paa strømpelæsten. Hun satte sig ved Peiks seng. Og Peik laa og holdt hendes haand som i en liten varm skrustikke. Han laa med blanke store øine i et kokende rødt ansigt og svarte ikke naar de snakket til ham. Der skulde byttes kolde omslag paa hodet hans. Og Fjeldmus sat med klokken foran sig og byttet akkurat paa minuttet, for det var ordentlig og rigtig – akkurat som med en farlig medicin.

Saa begyndte Peik at snakke om Ondursen og Blakka og pappa og Gamle-Maren og mange andre ting. Onkel Pavel rystet paa hodet og gik ned efter doktoren igjen, men Fjeldmus trak sin haand ut av Peiks og gik og hentet Vesleblakka som hun la i Peiks arm. Og Peik kysset Vesleblakka midt paa dens rædsomme svarte næse og sa at hun spyttet likesaa langt.

Doktoren kom og gav Peik noget medicin – og en liten stund efter sov Peik.

«Godnat, kjære min gut, imorgen maa du [90] bli frisk igjen,» sa onkel Pavel og strøk ham over det lille varme hode.

«Gnat Ondursen,» mumlet Peik.

De hadde spist aften onkel Pavel og Fjeldmus – nu hadde de tændt lampen.

Onkel Pavel sat og røkte, og Fjeldmusens lille brune fjæs saa meget tankefuldt ut.

«Hum,» rømmet onkel Pavel sig, «hvad mener du om – om man skrev til bemeldte Ondursen og foreslog ham at komme herind? Selvfølgelig betaler jeg reisen. Hvad mener du – om det vilde glæde den unge mand?»

Fjeldmusens brune fjæs straalte. Hun hoppet ned av stolen og slog sine armer om onkel Pavels hals, saa pipen fløi ut av hans haand. Og saa gav hendes lille røde mund ham et kys paa panden – et kys som smaldt som et trompetskrald.

«Du er endda snildere end jeg trodde, onkel Pavel,» sa hun. «Peik blir skrækkelig glad.»

«Saasaa. Saasaa,» sa onkel Pavel genert og strøk hende av sig. Det var aar og dag siden han hadde faat et kjærtegn, gamle ensomme professor Hennemann.

«Saa, basken.» Og saa klappet han hende klodset paa ryggen. «Nu faar vi sætte os bort til skrivebordet, saa faar du hjælpe mig.»

[91] «Kjære Ondursen, vil du komme og besøke os,» dikterte Fjeldmusen villig.

«Humhum,» lo onkel Pavel. «Særdeles udmerket, min unge dame, dog er jeg bange for det maa gives en litt mindre familiær form.»

Og nu skrev onkel Pavel med stiv gammel skrift et saare indviklet og omstændelig brev til høitærede herr Ondursen med invitation til at se til «vor fælles ven Pavel Benedikt, der ikke befandt sig ganske vel».

Fjeldmusen satte sig geschæftig og skjænket te for onkel Pavel – ganske lysegul te, – «ellers sover du ilde, for det gjør far» – og bakefter la de kabal.

Onkel Pavel holdt paa «Fletten» eller «Klosterdamerne», men Fjeldmus erklærte at hun kunde en hel braate, og det var nyttig for onkel Pavel at lære nye, sa hun.

«De hadde alt lagt baade 'Tverpompen' og 'Tante Thea' og 'Underputten', da det ringte paa entreen.

«Der er de etter mig. Jeg har det paa fornemmelsen,» sa Fjeldmus forarget. «Sig du *maa* ha mig.»

Det var ganske rigtig Bymusen og en pige med et kort brev fra Bymusens pappa. Han fordret Fjeldmus utlevert straks.

«Det er lompent av faren din,» sa Fjeldmus [92] med taarer i øinene. «Onkel Pavel kan ikke undvære mig. Kan du vel?» –

Men onkel Pavel sa at ihvorvel han overordentlig gjerne vilde ha beholdt sin lille flinke medhjælp, saa turde han ikke andet end at sende hende hjem til hendes

tante og onkel.

«Uf, den slegta,» sukket Fjeldmus overgit. Saa saa hun meget fortørnet paa onkel Pavel.

«Alle voksne holder med hverandre bestandig,» sa hun, «jeg trodde ikke du hadde vært saan.»

«Desværre. Desværre. Jeg tør ikke andet,» sa onkel Pavel og saa meget skyldbetynget ut.

«Se godt etter at han ikke spænder av sig,» var den sidste formaning han fik, før døren lukket sig efter Musene og deres vogterske.

Da Fjeldmus var borte, følte onkel Pavel sig ganske forlatt og hjælpeløs.

«Det er dog forbausende hvor saadant et ungt menneske kan være omtænksom og bruke sin forstand. Der er formelig noget beroligende ved den dame – hvad, Blom?» spurte onkel Pavel troskyldig, da Blom hadde laast dem ut og kom ind for at spørge om «der var noget» før hun gik tilsengs.

Men Blom strammet sig i ansigtet og mumlet noget om at gutten skulde saavist ikke bli bedre av alle de paafund den jentungen fór med.

[93] «Bedste Blom,» sa professoren og rettet paa brillerne. Professoren begyndte altid med «Bedste Blom» naar han ikke var ganske tilfreds med noget.

Men bedste Blom var klogelig seilet ut til sit eget gemak, som var utstyrt med syvogotti fotografier av Bloms slegt og venner, fjernt og nær – i sorte rammer opefter væggen.

Professoren hadde tænkt paa at be Blom passe gutten om natten, men likeoverfor hendes lysegraa skolemesterøine svigtet modet ham.

Han var hvert øieblik oppe fra sin kabal og tittet paa Peik. Gutten sov urolig, derfor spændte onkel Pavel for sikkerhets skyld før han lagde sig hyssinger tvers over hans teppe, forat det ikke skulde faa flyvetilbøieligheter.

Bare Peik rørte paa sig om natten, blev der tændt lys, og onkel Pavel kom vandrende til hans seng paa bare ben, med en kort skjorte og utenpaa den en gammel blaa jakke som blev holdt strengt utenfor Bloms rækkevidde, og som derfor var fuld av dun og fjær, saa hele onkel Pavel saa ut som en gammel hane.

Den jakken var onkel Pavels egen opfindelse og stolthet. Han hadde selv klippet foret ut, forat den ikke skulde være stiv og ubekvem. Den blev brukt sommer og vinter, for onkel Pavel paastod altid at det trak, endda han hadde sat sengen midt i værelset.

[94] Han hadde lært overlæreren ogsaa knepet med jakken, men overlæreren vilde ha noget endda mykere og kjøpte en dameskitrøie, som han priste i høie toner. Men onkel Pavel sa overlæreren var bløtagtig.

Engang vaaknet Peik og ropte at han var tørst. Op tasset onkel Pavel for at gi ham vand. Men da han kom med det, spurte Peik:

«Kan jeg ikke heller faa rense-blodsaft.»

Onkel Pavel blev høist forskrækket og trodde gutten snakket rent i ørske. Men da Peik gjentok:

«Kan jeg ikke faa av din rense-blodsaft paa biféen,» forstod onkel Pavel at det gjaldt tyttebærsaften som han stadig drak, og som han netop hadde forklart Peik var sund og renset blodet.

«Nu maa du prøve at sove igjen da, gutten min,» sa onkel og spankulerte tilbake til sin seng og slukket lyset.

Og Peik prøvde alt hvad han kunde.

Men Ole Lukøie vilde ikke komme. Det lille tyttebærrøde ansigt med den hvite lugg snudde sig hit og dit, og det var saa varmt, men det var ganske umulig at faa spændt teppet av sig. Og en ekkel tyk spyflue fløi og dunket i væggen. Det var ganske mørkt, men Peik kunde *høre* hvor tyk og ekkel den [95] var, naar den deiset mot alting. Han syntes likesom den blev større og større jo længer han hørte paa den.

Og onkel Pavel snorket. Og han hadde saa vondt i hodet. Og saa var det saa forfærdelig mørkt. Og smuler i sengen var der ogsaa.

Pludselig satte han sig op i sengen:

«Onkel Pavel, jeg er ræd. Det er saa mørkt.»

Snorkingen holdt op, men det varte en stund før onkel Pavel fik vaaknet sig.

«Jeg er saa ræd,» sa Peik igjen.

«Saasaa, lille basken. Nu skal jeg straks.»

Lyset blev igjen tændt, og ut kom onkel Pavels ben og vandret bort til Peiks seng.

En liten het haand kom ut gjennem sprinklerne og tok onkel Pavels.

«Saasaa. Ingen ting at være ræd for,» beroliget onkel Pavel, «vi skal la lyset brænde.»

«Vær her da, onkel Pavel.»

«Her? Hos dig? Aaja – jeg kan jo nok. Bi bare litt?» Onkel Pavel hentet en stol og sine tepper, viklet sig omstændelig ind og satte sig. Og blev igjen grepet av den lille varme klo.

«Fortæl noget morsomt, onkel Pavel.»

Onkel Pavel tok sig op til brillerne. Fortælle, [96] det kunde han nok. Han fortalte ganske udmerket, særlig fra gamle dage naar han og overlæreren gik sammen. Men at skulle være morsom mens man midt paa natten sat indtullet i tepper paa en stol istedenfor at ligge i sin gode seng, det var værre. Desuten hadde han ingensomhelst anelse om hvad der i dette specielle tilfælde mentes med «noget morsomt». Onkel Pavel tænkte med misundelse paa den høitelskede Ondursen. Han vilde visselig ha klart situationen øieblikkelig.

Hvad mon det var som gjorde denne vidunderlige mand saa tiltrækkende? Hvad vilde nu *han* ha fortalt om! Og pludselig lysnet onkel Pavel. Naturligvis! Hvad laa nærmere for Ondursen at fortælle om end hester – hester maatte det være.

Men nu indskrænket onkel Pavels personlige kjendskap til hester sig ene og alene til droschehester. Og det kjendskap var ikke av nogen særlig morsom art. Men onkel Pavel stod ikke fast. Han dukket ned i sin hukommelses brønd og hentet op den store keiser Alexanders «Bukefalos», og Napoleons hvite «Marengo», og hertugen av Wellingtons «Copenhagen». Ja selv Don Quixotes elendige øk «Rosinante» kom travende og gjorde angrep paa veirmøllerne.

[97] Peiks øine blev større og større. Dette var morsomt. Det var endda morsommere end at amtmanden var blit snytt for den nye sorte hoppen, for hu hadde galler.

Hver gang onkel Pavel gjorde en stans, klemte Peiks fingrer fastere:

«Mere.»

Tilslut var onkel Pavels forraad av hestebekjendtskaper uttømt – han maatte ta sin tilflugt til andre dyr. Men de interesserte ikke Peik fuldt saa meget. Han søvnet netop som de kapitolinske gjæs skrek op og reddet Rom fra det natlige overfald.

Onkel Pavel blev sittende til han var baade støl og frossen. Hvergang han gjorde tegn til at reise sig klemte de smaa fingrer fastere om hans.

Men endelig slappedes deres tak, og onkel Pavel kunde liste sig i seng. Og nu fik han være ifred helt til morgenen.

Da onkel Pavel vaaknet, tittet to blanke øine ut fra sprinklerne i Peiks seng.

«Nu er jeg ikke syk mere, onkel Pavel. Jeg har bare maur i bena.»

«Hvad er det du siger, gut? Hvad har du i benene?» spurte onkel Pavel forfærdet. Han trodde ikke Peiks hode var ganske klart.

«Maur. Jeg har hat det før. Har ikke du maur i bena sommetider om morgenen?»

[98] Nei, onkel Pavel hadde ikke maur i benene. Han steg ut for at undersøke om gutten muligens hadde utslet.

«Nei. Det er indi bena,» forklarte Peik.

Onkel Pavel blev mere og mere ængstelig.

«Har du smerter inde i benene?»

«Vondt? Nei. Det er saan som naar det regner paa vinduet.»

«Aa, dine ben sover altsaa, unge ven,» sa onkel Pavel lettet.

«Nei, de er vaakne,» protesterte Peik.

Peik blev liggende og se paa onkel Pavel klæde sig.

«Du glemte ørene, onkel Pavel,» kom det strengt fra den lille seng, da onkel Pavel viftet sig løseligst og skyndsomst om ansigt og hals med en vaat haandklæsnip.

«Hvadbehager? Ørene? Det er ikke nødvendig *hver* dag, unge ven,» sa onkel Pavel undskyldende.

«Det synes ikke Gamle-Maren heller. Henner syntes hveranden,» oplyste Peik. «Kan jeg sige til Blom at du har sagt det ikke behøves aa vaske ørene hver dag, onkel Pavel? Blom syns det er det morsomste henner vet aa vaske ører.»

«Saamen, unge mand. Sig du bare det. Blom er litt av en plage med sin overdrevne renslighet.»

[99] «Ja, kvindfolk er no tral,» sukket Peik, med den tykkeste l hans lille mund kunde frembringe.

«Humhum,» lo onkel Pavel. Han var ikke i tvil om at det var Ondursens Tabittaerfaringer som gik igjen.

«Regner du ogsaa de unge, foretagsomme damer over gaten til kategorien kvindfolk, unge ven?»

«Aaffer en katte?» spurte Peik.

«Au. Det var nok et av de uheldige ord,» lo onkel Pavel. En kategori – det er det samme som en art, en klasse, en –»

«Slags?» nikket Peik forstaaende.

«Javel. Se nu begynder vi at forstaa hinanden. Du maa bare spørge, naar jeg siger noget du ikke skjønner, min ven.»

«Ja, men det blir noksaa ofte,» sa Peik oprigtig.

Peik gjorde langt ansigt da onkel Pavel skulde gaa ind og spise frokost alene, og han skulde bli i sin seng.

«Engang bar Ondursen mig ind i dyna, og jeg spiste uten klær,» sa han.

Onkel Pavel forstod denne stilfærdige henvendelse til hans ridderlighet.

«Bi litt,» sa han.

Teppet blev viklet om Peiks overkrop, og [100] professoren bar ham ind, mens hans lange, tynde ben flagret i luften som to støvdragere.

Og saa blev bylten anbragt i den store stolen ved spisebordet.

«Kan jeg være saa snild aa sitte ganske ved siden av dig?» bad Peik.

«Gjerne, unge ven,» sa onkel Pavel og trak stolen til sig, «men nu er du da ikke ræd for noget.»

«Nei, men du er saa snild,» sa Peik. «Vil du fortælle mere om de morsomme hestene?»

Onkel Pavel gryntet tilfreds. Han var meget stolt over at hans underholdning var lykkes.

«Hm ja. Jeg skal forsøke,» sa han. Og saa fortalte onkel Pavel, saa Blom kom og skjendte, fordi professoren ikke ænset at kaffen blev kold.

Jo mere ivrige Peiks øine lyste, desto opfindsommere blev onkel Pavel. Dette var noget helt nyt. Det begyndte at interessere ham. Han lette efter ting som kunde passe, og ord som var letfattelige. Og efterhaanden som han maatte ta fantasien tilhjælp, blev han sig bevisst en tydelig stræben efter at bli hvad der i Peiks sprog vilde hete «lissaa morsom som Ondursen».

Fra hester kom de over paa konger og feltherrer og tapre bedrifter – og de norske vikinger og deres fostbrorskap.

[101] «Saan bror kunde jeg ogsaa faa, endda jeg ikke har noen bror,» sa Peik eftertænksomt.

«Det kunde du meget vel. Det er formodentlig Ondursen som er utset til den ære at kaldes din fostbror,» lo onkel Pavel. Men der var et litet bitte grand misundelse i den latteren.

«Men Ondursen er ikke her. Og du sa fostbrødrene blev opdraget sammen. Du og jeg er fostbrødre, er vi ikke?»

«Ubetinget er vi to fostbrødre,» smilte onkel Pavel og gik videre i fortællingen.

Men Peik avbrøt:

«Du sa, fostbrødrene gav hverandre store gaver. Vil du ha den papegøien som er litt istykker i stjerten? Eller – eller vil du skrækkelig gjerne ha Vesleblakka?»

«Neinei, unge frikostige ven, *saa* stor en gave kan jeg visselig ikke motta,» smilte onkel Pavel rørt, «papegøien med den itue stjert derimot vilde jeg anse som en særdeles passende gave mellem fostbrødre. Megen tak. Særdeles megen tak.»

«Naa maa du gi mig gave,» sa fostbroren forventningsfuld.

«Selvfølgelig. Naar jeg bare visste *hvad*. Kunde du ikke selv nævne mig en ting som du føler trang til at eie,» sa onkel Pavel.

[102] Peik tænkte længe.

«Saan e pipe til aa høre med som bedstemora har,» sa han endelig.

«Humhum,» onkel Pavel lo saa brillerne hoppet. «Det skal du faa. Det skal du aldeles sikkert faa – det vil sige, jeg tænker vi ændrer det til en trompet. Overlæreren kjøpte en trompet til sin gudsøn til jul – en trompet til at trække ut og ind – hvad mener du om den ting, unge mand?»

Den unge mand mente bare bra om den ting.

Og onkel fortalte videre.

De var kommet til slaget ved Gravelotte, hvor hestene kom hjem med tomme sadler da slaget var forbi. Peik lyttet med hele sin krop og hele sin sjæl.

Da tordnet det i trappen.

«Sesaa,» sa onkel Pavel utaalmodig – nu hadde de det virkelig saa fredelig og underholdende.

«Du skal fortælle for det om de andre kommer,» sa Peik.

Ind stormet de alle tre.

«Bymusen og jeg har staat op tidligere end pikerne for det Peik er syk. Og vi har klædt paa Mariken. Men du er orntli' uforsigtig me'n. Bær'n ind i senga igjen,» forordnet Fjeldmusen.

[103] «Saa du mener virkelig dette er uforsigtig,» spurte onkel Pavel urolig. «Han siger han er frisk.»

«Hjernetebændelse gaar ikke over paa mange dager, for mavetebændelse gaar ikke over paa to og en halv uke,» sa Mariken sagkyndig. «Du maa lægge dig, Pennemand.»

«Ja, det maa du,» sa Bymusen strengt.

For saa megen myndighet bøiet onkel Pavel sig. Han bar Peik ind igjen, skjønt han forsikret at han var frisk i hele sig. Og æresdamerne vandret bakefter.

Peik blev sat i sin seng, og de tre damer hentet alle de puter de kunde opdage i huset, og stablet dem rundt om ham.

Fjeldmus tok selvsagt den nærmeste pladsen.

«Nei,» sa Peik, «gaa væk. Der skal onkel Pavel sitte.»

Onkel Pavel blev ganske rød i panden av stolthet.

«Ser man det, unge dame. En gammel onkel er heller ikke at kimse ad,» triumferte han.

«Har du sendt Ondursens brev?» forhørte Fjeldmus. «Tænk Peik, onkel Pavel har skrevet og bedt Ondursen komme, bare for du synes det er saa ekkelt her.»

Men istedenfor en eksplosion av glæde som de hadde ventet, sa Peik ganske rolig:

[104] «Ondursen og Blakka kan ikke komme. Ondursen og Blakka kunde ikke reise i søstra sis bryllup ivaares.»

«Humhum. Frøken Blakka har det rent ut sagt ikke faldt mig ind at invitere,» lo onkel Pavel, «men av hvilken grund kan ikke den mægtige mand Ondursen komme?»

«Han kan ikke reise for – for byens trivsel,» sa Peik. «Hvist Ondursen og Blakka reiser, tar skærve-vognmand Krestensen skyssen til Osen. Og det er spot og spe for byen.»

«Naturligvis. Byens vel er det avgjørende. Saa sender vi ikke brevet,» sa onkel Pavel synlig lettet.

«Er du skrækkelig bedrøvet for han ikke kan komme, Pennemand?» spurte Mariken.

«Ondursen behøver ikke aa komme. For onkel Pavel er endda snildere og fortæller endda morsommere,» erklærte Peik. «Han fortæller om fine hester – og saalessen.»

«Sese, sese,» sa onkel Pavel. Han tok brillerne av og pudset dem.

«Men jeg syns, Gamle-Maren kunde komme og være Blom,» sa Peik, «saa slap vi aa vaske ørene hver dag.»

«Du siger noget, unge mand. Du siger noget,» sa onkel Pavel. «Vi skal tænke paa den sak.»

[105] «Da er dere griser,» sa frøken Mariken oprigtig.

«Nei vi er ikke. Onkel Pavel og jeg er tapre mænder og fostbrødre i liv og blod,» sa Peik. «Og vi har beseglet vors med store gaver. Har vi ikke, onkel Pavel?»

«Jo, min kjære unge mand, jeg tror nok vi nu er blit rigtig gode venner,» smilte onkel Pavel og rakte fostbroren sin haand.

«I liv og blod – og saalessen,» svarte Peik og kastet sin lille næve i onkel Pavels store haand.

Og paa kvindevis benyttet Mariken straks anledningen:

«Men naar onkel Pavelen din har blit snild, kan du vel faa begynde paa min skole?»

«Kan jeg onkel Pavel?» spurte Peik forventningsfuldt.

«Saamen, saamen. Overlæreren har godt av at se at man har sin egen mening,» sa onkel Pavel og kjækket sig. «Jeg skal ordne den ting imorgen.»

Og Peik saa straalende op og sa:

«Naa vil jeg heller være hos dig, for du er endda snildere end Ondursen.»

Noter:
n1. men] *rettet fra:* «men *(trykkfeil)*
n2. Peik] *rettet fra:* Puk *(trykkfeil)*
n3. ti.»] *rettet fra:* ti » *(trykkfeil)*
n4. Fjeldmusen] *rettet fra:* Fjelmusen *(trykkfeil)*
n5. Men] *rettet fra:* Med *(trykkfeil)*
n6. en] *rettet fra:* e *(trykkfeil)*

Barbra Rings *Peik* er lastet ned gratis fra e-bokportalen Bokselskap. Lesetekst og flere nedlastningsmuligheter m.m. er gratis tilgjengelig på bokselskap.no